helion.pl

Idź do

- Spis treści
- Przykładowy rozdział

Katalog książek

- Katalog online
- Zamów drukowany katalog

Twój koszyk

- Dodaj do koszyka

Cennik i informacje

- Zamów informacje o nowościach
- Zamów cennik

Czytelnia

- Fragmenty książek online

Microsoft Visual Studio 2008. Księga eksperta

Autor: Lars Powers, Mike Snell
Tłumaczenie: Tomasz Walczak
ISBN: 978-83-246-2016-6
Tytuł oryginału: MS Visual Studio 2008 Unleashed
Format: 172x245, stron: 1312

Odkryj wspaniałe możliwości środowiska Visual Studio 2008 i twórz niezawodne aplikacje

- Jak optymalnie wykorzystać środowisko Visual Studio?
- Jak tworzyć wydajne aplikacje dla przedsiębiorstw?
- Jak wzbogacić środowisko programistyczne przy użyciu własnych dodatków?

Microsoft Visual Studio 2008 to nowoczesne środowisko programistyczne, które umożliwia bardziej precyzyjne i szybsze tworzenie niezawodnych aplikacji. W najnowszej wersji wprowadzono wiele poprawek w językach (takich jak zapytania w LINQ) oraz liczne nowości na platformie .NET. Usprawniono także dostępne narzędzia – na przykład w programie Visual Studio Team System, pozwalającym na skuteczną pracę zespołową. Wprowadzono w nim możliwości profilowania wydajności i udoskonalono system kompilacji grupowej. Wśród nowych funkcji pojawiły się kreatory do wiązania danych, inteligentne znaczniki oraz narzędzia do zarządzania projektami.

„Microsoft Visual Studio 2008. Księga eksperta" stanowi kompletne i szczegółowe omówienie tego wyjątkowego środowiska programistycznego. Z podręcznika dowiesz się, jak tworzyć dodatki, makra i kreatory oraz jak zbudować aplikacje oparte na formularzach Windows i platformie WPF. Poznasz produkty z rodziny Visual Studio Team System, które umożliwiają wydajną pracę w zespole. Nauczysz się korzystać z narzędzi programistycznych platformy .NET, pracować z bazami danych i zarządzać zmianami w kodzie źródłowym.

- Środowisko Visual Studio 2008-12-07 – rozwiązania i projekty
- Przeglądarki i eksploratory
- Tworzenie i wykorzystanie współużytkowanego kodu
- Korzystanie z narzędzi zwiększających produktywność
- Obiektowy model automatyzacji
- Tworzenie makr, kreatorów i dodatków
- Arkusze stylów
- Tworzenie aplikacji opartych na formularzach Windows
- Praca z bazami danych
- Dodawanie procesów do aplikacji
- Aplikacje biznesowe oparte na pakiecie Office
- Praca zespołowa i Visual Studio Team System
- Kontrolka kodu źródłowego

Wykorzystaj wiedzę ekspercką i zostań jeszcze bardziej profesjonalnym programistą!

Kontakt

Helion SA
ul. Kościuszki 1c
44-100 Gliwice
tel. 032 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
© Helion 1991-2008

Spis treści

O autorach **19**
Dedykacje **20**
Podziękowania **20**
Wprowadzenie **21**

Część I Wprowadzenie do Visual Studio 2008 ..... **25**

Rozdział 1. Krótki przegląd środowiska Visual Studio 2008 ..... **27**
Oczekiwane usprawnienia środowiska 28
Jedno narzędzie — wiele zadań 29
Bardziej przejrzyste okna 31
Zapisywanie ustawień 35
Współużytkowanie (i konsumowanie) kodu w ramach społeczności 37
Wzbogacona obsługa okna Class Designer 38
Rozwijanie aplikacji z interfejsem użytkownika 38
Zwiększanie wydajności programistów aplikacji sieciowych 40
Bardziej inteligentne klienty 51
Rozwiązania oparte na pakiecie Office 56
Rozwiązania na urządzenia przenośne 59
Tworzenie powiązanych rozwiązań opartych na usługach 63
Tworzenie aplikacji i procesów biznesowych 63
Tworzenie i konsumowanie usług 66
Praca z danymi 68
Projektowanie danych 68
Odwzorowywanie obiektów na dane relacyjne 70
Tworzenie aplikacji okresowo nawiązujących połączenie 71
Produkty z rodziny Visual Studio 73
Wersje Express 73
Wersja Standard 74
Wersja Professional 75
Team Systems 76
Narzędzia Expression 78
Podsumowanie 79

Rozdział 2. Krótki przegląd środowiska IDE **81**
Instalowanie środowiska Visual Studio 82
Wybór języka 83
Konfigurowanie środowiska programistycznego 83
Strona startowa 86
Opcje uruchomieniowe 87
Pierwszy projekt 88

Pasek menu ... 88
Liczne paski narzędzi ... 93
Standardowy pasek narzędzi ... 94
Dostosowywanie pasków narzędzi ... 95
Okno narzędzi ... 97
Graficzne okna projektowe ... 98
Edytory tekstu ... 100
Edytory kodu ... 100
Dostosowywanie edytorów ... 102
Solution Explorer ... 104
Okno Properties ... 104
Zarządzanie wieloma oknami środowiska IDE ... 105
Przyczepianie ... 106
Dokowanie ... 107
Podsumowanie ... 109

Rozdział 3. Rozszerzenia platformy i języków .NET w wersji 2008 ... 111
Przegląd usprawnień w Visual Studio 2008 z podziałem na języki .NET ... 112
Usprawnienia IDE związane z językiem Visual Basic ... 113
Usprawnienia IDE związane z językiem C# ... 114
Dodatki do języków .NET w wersji 2008 ... 115
Wykrywanie typu zmiennej na podstawie przypisania ... 116
Tworzenie obiektów i ustawianie ich właściwości w jednym wierszu kodu ... 118
Dodawanie metod do istniejących klas ... 120
Tworzenie egzemplarzy nieistniejących klas ... 121
Pisanie prostych funkcji anonimowych w kodzie ... 122
Dodawanie logiki biznesowej do wygenerowanego kodu ... 124
Dostęp do danych i pobieranie ich za pomocą języków .NET ... 126
Dzielenie podzespołów na wiele plików ... 128
Bezpośrednie korzystanie z elementów XML ... 129
Usuwanie nieużywanych argumentów z metod obsługi zdarzeń (tylko w Visual Basic) ... 130
Automatyczne generowanie kodu do obsługi właściwości (tylko w C#) ... 130
Usprawnienia platformy .NET Framework 3.5 ... 131
Podsumowanie ... 134

Część II Szczegółowe omówienie środowiska IDE ... 135

Rozdział 4. Rozwiązania i projekty ... 137
Wprowadzenie do rozwiązań ... 138
Tworzenie rozwiązania ... 138
Korzystanie z rozwiązań ... 144
Zapoznawanie się z projektami ... 149
Tworzenie projektu ... 150
Używanie plików definicji projektu ... 154
Praca z projektami ... 159
Podsumowanie ... 164

Rozdział 5. Przeglądarki i eksploratory 167
Okno Solution Explorer 168
Ikony i wskazówki graficzne 169
Zarządzanie rozwiązaniami 172
Zarządzanie projektami 174
Okno Class View 175
Pasek narzędzi 175
Pasek wyszukiwania 176
Panel obiektów 176
Panel składowych 178
Okno Server Explorer 179
Połączenia z danymi 180
Komponenty serwera 181
Okno Object Browser 185
Zmiana zasięgu 185
Przeglądanie obiektów 186
Okno Document Outline 188
Modyfikowanie elementów 188
Podsumowanie 189

Rozdział 6. Wprowadzenie do edytorów i okien projektowych 191
Podstawy 192
Edytor tekstu 192
Okna projektowe środowiska Visual Studio 195
Pisanie kodu w edytorze 195
Otwieranie edytora 196
Pisanie kodu 196
Budowa okna edytora kodu 198
Narzędzia do nawigowania po kodzie 201
Przeszukiwanie dokumentów 204
Diagnozowanie w edytorze kodu 213
Drukowanie kodu 216
Używanie okna Code Definition 218
Tworzenie i modyfikowanie dokumentów oraz szablonów XML 219
Generowanie szablonów 220
Edycja arkuszy stylów XSLT 221
Używanie kaskadowych arkuszy stylów 222
Dodawanie zasad stylów 222
Definiowanie atrybutów arkuszy stylów 222
Tworzenie aplikacji klienckich dla systemu Windows 223
Tworzenie projektów aplikacji dla systemu Windows 223
Tworzenie projektów WPF 232
Tworzenie formularzy sieciowych 235
Projektowanie aplikacji opartych na formularzach sieciowych 236
Tworzenie komponentów i kontrolek 242
Tworzenie nowego komponentu lub kontrolki 242
Uwagi na temat pisania kodu komponentów 243
Podsumowanie 245

Rozdział 7. Społeczność .NET: wykorzystanie i tworzenie współużytkowanego kodu 247
Możliwości Visual Studio związane ze społecznością 248
Strona startowa Visual Studio 248
Menu Help 253
Wykrywanie i wykorzystanie współużytkowanych zasobów 265
Rodzaje współużytkowanych zasobów 265
Wyszukiwanie odpowiednich zasobów 267
Instalowanie i przechowywanie udostępnianych zasobów 267
Własny wkład w społeczność 270
Tworzenie udostępnianych elementów (szablonów projektów i elementów) 270
Tworzenie szablonów projektów 271
Tworzenie szablonów elementów 277
Tworzenie pakietów 278
Udostępnianie własnych rozwiązań 286
Podsumowanie 286

Część III Tworzenie kodu i zarządzanie nim 289

Rozdział 8. Korzystanie z narzędzi zwiększających produktywność 291
Podstawowe narzędzia pomocnicze edytorów kodu 293
Śledzenie zmian 294
Wskazówki dotyczące problemów 294
Aktywne odnośniki 296
Kolorowanie składni 296
Schematy i nawigacja 297
Schematy kodu 297
Nawigowanie po kodzie HTML 300
Inteligentne znaczniki i operacje 301
Okno projektowe HTML 302
Okno projektowe formularzy Windows 302
Edytor kodu 303
Mechanizm IntelliSense 303
Uzupełnianie słów (Complete Word) 305
Okno z informacjami podręcznymi (Quick Info) 306
Okno z listą składowych (List Members) 307
Okno z informacjami o parametrach (Parameter Info) 308
Porządkowanie instrukcji Using 308
Fragmenty kodu i kod szablonowy 309
Dopasowywanie nawiasów 319
Dostosowywanie mechanizmu IntelliSense do własnych potrzeb 321
Okno Task List 321
Zadania związane z komentarzami 323
Zadania związane ze skrótami 324
Zadania użytkownika 324
Podsumowanie 325

Rozdział 9. Refaktoryzacja kodu 327
Podstawy refaktoryzacji w Visual Studio 329
Uruchamianie narzędzi do refaktoryzacji 330
Podgląd zmian 334
Zmienianie nazw 335
Uruchamianie operacji Rename 336
Używanie okna dialogowego Rename 337
Wyodrębnianie metod 339
Uruchamianie refaktoryzacji Extract Method 339
Wyodrębnianie metod 340
Generowanie szkieletu metody 347
Wyodrębnianie interfejsów 347
Uruchamianie refaktoryzacji Extract Interface 348
Wyodrębnianie interfejsów 348
Refaktoryzacja parametrów 351
Usuwanie parametrów 351
Przekształcanie zmiennych lokalnych na parametry 353
Zmiana kolejności parametrów 355
Hermetyzacja pól 356
Uruchamianie refaktoryzacji Encapsulate Field 357
Okno dialogowe Encapsulate Field 357
Podsumowanie 358

Rozdział 10. Diagnozowanie w Visual Studio 2008 359
Podstawy diagnozowania 360
Scenariusz 361
Wiele etapów diagnozowania 361
Diagnozowanie aplikacji (samodzielne sprawdzanie) 362
Podsumowanie podstaw diagnozowania 372
Debuger środowiska Visual Studio 372
Menu i pasek narzędzi Debug 373
Opcje diagnozowania 378
Wkraczanie w kod, wychodzenie z niego i przeskakiwanie 379
Określanie warunków wstrzymania wykonywania kodu 384
Korzystanie z punktów śledzenia (When Hit…) 394
Podglądanie danych w debugerze 396
Korzystanie z funkcji „zmień i kontynuuj” 401
Diagnozowanie zaawansowane 402
Zdalne diagnozowanie 402
Diagnozowanie usług WCF 404
Diagnozowanie aplikacji wielowątkowych 404
Diagnozowanie skryptów działających po stronie klienta 408
Podsumowanie 408

Część IV Wzbogacanie środowiska Visual Studio 411

Rozdział 11. Wprowadzenie do obiektowego modelu automatyzacji 413
Przegląd obiektowego modelu automatyzacji 414
Wersje modelu obiektowego 415
Kategorie automatyzacji 417
Obiekt główny DTE (DTE2) 417
Obiekty Solution i Project 418
Kontrolowanie projektów wchodzących w skład rozwiązania 421
Dostęp do kodu projektu 422
Okna 426
Dostęp do okien 426
Interakcja z oknami 427
Okna tekstowe i panele 430
Rodzaje okien narzędzi 432
Okna połączone 440
Paski poleceń 441
Dokumenty 445
Dokumenty tekstowe 446
Obiekty polecenia 458
Wykonywanie poleceń 459
Dodawanie klawiszy skrótu 460
Obiekty debugera 461
Zdarzenia automatyzacji 462
Podsumowanie 463

Rozdział 12. Tworzenie makr 465
Rejestrowanie makr 467
Korzystanie z okna Macro Explorer 468
Używanie środowiska IDE Macros 470
Projekty makr 470
Pisanie makr 473
Diagnozowanie 477
Obsługa zdarzeń 478
Wywoływanie makr 483
Podsumowanie 487

Rozdział 13. Tworzenie kreatorów i dodatków 489
Tworzenie pierwszego projektu dodatku 491
Ustawianie parametrów dodatku 491
Struktura dodatków 500
Cykl życia dodatków 500
Reagowanie na polecenia 506
Zarządzanie dodatkami 507
Przykładowy dodatek — paleta do wybierania kolorów 509
Początkowe operacje 509
Tworzenie klasy kontrolki użytkownika 510

Zmiany w klasie Connect ... 514
Udostępnianie ustawień dodatku ... 517
Tworzenie kreatorów dla środowiska Visual Studio ... 532
Analiza struktury kreatorów ... 532
Tworzenie kreatorów typu Add New Item ... 536
Podsumowanie ... 541

Część V Tworzenie aplikacji dla przedsiębiorstw ... 543

Rozdział 14. Tworzenie aplikacji ASP.NET ... 545
Podstawy witryn w ASP.NET ... 547
Tworzenie nowego projektu aplikacji sieciowej ... 547
Kontrolowanie właściwości i opcji projektu ... 559
Tworzenie stron internetowych ... 565
Projektowanie interfejsu użytkownika ... 574
Określanie układu strony i położenia kontrolek ... 576
Tworzenie jednolitego wyglądu i zachowania ... 581
Tworzenie UI konfigurowanego przez użytkownika ... 600
Praca z kontrolkami ASP.NET ... 612
Przegląd kontrolek ASP.NET ... 612
Standardowe kontrolki ASP.NET ... 614
Kontrolki do walidacji ... 614
Kontrolki logowania ... 616
Kontrolki nawigacyjne witryny ... 621
Kontrolki danych ... 622
Kontrolki użytkownika ... 624
Podsumowanie ... 625

Rozdział 15. Tworzenie aplikacji opartych na formularzach Windows ... 627
Podstawy projektowania formularzy ... 628
Uwzględnianie użytkownika końcowego ... 628
Rola standardów UI ... 629
Planowanie interfejsu użytkownika ... 630
Tworzenie formularza ... 631
Typ projektu Windows Application ... 632
Właściwości i zdarzenia formularza ... 633
Dodawanie kontrolek i komponentów ... 635
Układ i pozycjonowanie kontrolek ... 637
Używanie kontenerów ... 641
Wygląd i zachowanie kontrolek ... 646
Praca z kontrolkami ToolStrip ... 647
Wyświetlanie danych ... 654
Tworzenie własnych kontrolek ... 659
Dziedziczenie z istniejącej kontrolki ... 659
Definiowanie kontrolki użytkownika ... 660
Tworzenie własnej kontrolki ... 663
Podsumowanie ... 664

Rozdział 16. Tworzenie bogatszych i bardziej inteligentnych interfejsów użytkownika 665
Platforma Windows Presentation Foundation 666
Model programowania 669
Wprowadzenie do okna projektowego WPF 672
XAML i panele projektowe 673
Programowanie z wykorzystaniem WPF 677
Układ 678
Style i szablony 684
Wiązanie danych 688
Zdarzenia przekazywane 689
Tworzenie prostej przeglądarki obrazów 691
Rozpoczynanie tworzenia układu 692
Zapisywanie obrazów 694
Wiązanie rysunków 697
Metody do obsługi zdarzeń związanych z przyciskami i efekty do modyfikowania obrazu 698
Wybór katalogu przy użyciu standardowego okna dialogowego 699
Podsumowanie 704

Rozdział 17. Tworzenie bogatych aplikacji internetowych 707
Tworzenie aktywnych aplikacji klienckich działających w standardowych przeglądarkach 708
AJAX-owe kontrolki w ASP.NET 709
Tworzenie stron AJAX-owych 710
AJAX/ASP.NET Control Toolkit — biblioteka o otwartym dostępie do kodu źródłowego 715
Tworzenie wyjątkowych bogatych interakcji opartych na przeglądarkach w systemie Windows 722
Niezależne aplikacje WPF a programy XBAP WPF 723
Tworzenie aplikacji WPF uruchamianych w przeglądarce 723
Zagadnienia związane z zabezpieczeniami 726
Instalowanie aplikacji XBAP 730
Udostępnianie interaktywnych aplikacji w różnych systemach 735
Wprowadzenie do Silverlight 735
Tworzenie aplikacji Silverlight 736
Używanie technologii Silverlight na stronach internetowych 745
Podsumowanie 749

Rozdział 18. Praca z bazami danych 751
Tworzenie tabel i związków 752
Tworzenie nowej bazy danych SQL Server 752
Definiowanie tabel 754
Korzystanie z Database Diagram Designer 757
Praca z poleceniami SQL 761
Pisanie zapytań 761
Tworzenie widoków 765

Programowanie procedur składowanych ... 766
Tworzenie wyzwalaczy ... 770
Tworzenie funkcji definiowanych przez użytkownika ... 771
Korzystanie z projektów bazy danych ... 771
Tworzenie projektu bazy danych ... 772
Automatyczne generowanie skryptów ... 773
Wykonywanie skryptu ... 774
Tworzenie obiektów bazy danych w kodzie zarządzanym ... 775
Rozpoczynanie projektu SQL Server ... 775
Tworzenie procedury składowanej w C# ... 776
Wiązanie kontrolek z danymi ... 779
Wprowadzenie do wiązania danych ... 779
Automatyczne generowanie związanych kontrolek Windows Forms ... 780
Modyfikowanie zbiorów danych o określonym typie ... 786
Ręczne wiązanie kontrolek formularzy Windows ... 788
Wiązanie danych z kontrolkami sieciowymi ... 791
Odwzorowania obiektowo-relacyjne ... 796
Przegląd technologii LINQ ... 797
Odwzorowywanie przy użyciu narzędzia O/R Designer ... 798
Kod LINQ ... 801
Podsumowanie ... 804

Rozdział 19. Aplikacje oparte na usługach ... 805
Wprowadzenie do usług ... 806
Dlaczego usługi sieciowe ASP.NET i WCF? ... 808
Usługi sieciowe ASP.NET ... 809
Projekt ASP.NET Web Service ... 810
Tworzenie usługi sieciowej ASP.NET ... 813
Konsumowanie usługi sieciowej ... 829
Zarządzanie wyjątkami usług sieciowych ... 835
Usługi WCF ... 836
Szablon projektu WCF ... 837
Tworzenie usług WCF ... 839
Konfigurowanie usług WCF ... 844
Konsumowanie usługi WCF ... 852
Hosting i instalowanie usług WCF ... 854
Podsumowanie ... 855

Rozdział 20. Dodawanie procesów do aplikacji ... 857
Podstawy technologii Windows Workflow ... 858
Składniki procesu ... 859
Szablony projektów typu Workflow ... 860
Okno projektowe procesów ... 861
Szablony elementów procesów ... 863
Czynności procesów ... 866
Tworzenie procesów sekwencyjnych ... 866
Projektowanie procesu ... 868

Tworzenie hosta i klienta procesu ... 881
Uruchamianie procesu ... 889
Tworzenie procesów stanowych ... 890
Projektowanie procesu stanowego ... 891
Inicjowanie stanów i przechodzenie między nimi ... 892
Definiowanie klienta i hosta ... 901
Uruchamianie procesu stanowego ... 906
Podsumowanie ... 907

Rozdział 21. Tworzenie aplikacji biznesowych opartych na pakiecie Office ... 909
Przegląd rozszerzalnych funkcji pakietu Office ... 911
Funkcje pakietu Office ... 911
Typy projektów Office w Visual Studio ... 914
Tworzenie dodatków dla pakietu Office ... 916
Modyfikowanie wstążki ... 916
Modyfikowanie panelu zadań ... 921
Tworzenie regionów formularzy aplikacji Outlook ... 923
Tworzenie rozszerzeń dokumentów Office ... 925
Kontrolki kontenerowe ... 926
Tworzenie paneli operacji ... 927
Przechowywanie danych w pamięci podręcznej ... 929
Implementowanie własnych tagów inteligentnych ... 932
Podsumowanie ... 935

Część VI Visual Studio Team System ... 937

Rozdział 22. Praca zespołowa i Visual Studio Team System ... 939
Przegląd projektów tworzenia oprogramowania ... 940
MSF Agile ... 941
MSF dla CMMI ... 942
Wprowadzenie do Visual Studio Team System ... 944
Visual Studio Team Architect ... 945
Visual Studio Team System Development Edition ... 946
Visual Studio Team System Test Edition ... 948
Visual Studio Team System Database Edition ... 950
Team Foundation Server ... 950
Podsumowanie ... 953

Rozdział 23. Zarządzanie i praca z projektami zespołowymi ... 955
Anatomia Team Foundation Server ... 956
Warstwa aplikacji ... 956
Warstwa danych ... 959
Bezpieczeństwo ... 960
Zarządzanie projektem zespołowym ... 963
Tworzenie nowego projektu zespołowego ... 963
Dodawanie użytkowników do zespołu projektowego ... 966
Kontrolowanie struktury projektu i iteracji ... 972

Przyłączanie się do zespołu projektowego ... 973
Łączenie się z Team Foundation Server ... 973
Korzystanie z Team Explorer ... 975
Korzystanie z portalu projektu ... 975
Korzystanie z Microsoft Office ... 976
Korzystanie z alarmów projektu ... 978
Praca z raportami projektu ... 979
Podsumowanie ... 981

Rozdział 24. Kontrola kodu źródłowego ... 983
Podstawy systemu kontroli kodu źródłowego serwera Team Foundation ... 985
Podstawowa architektura ... 985
Uprawnienia w systemie zabezpieczeń ... 986
Rozpoczynanie korzystania z kontroli kodu źródłowego serwera Team Foundation ... 987
Konfigurowanie środowiska Visual Studio ... 987
Używanie okna Source Control Explorer ... 989
Zarządzanie obszarami roboczymi ... 991
Dodawanie plików do systemu kontroli kodu źródłowego ... 995
Modyfikowanie plików objętych kontrolą kodu źródłowego ... 996
Pobieranie plików z repozytorium kodu źródłowego ... 996
Przesyłanie zmian ... 997
Wprowadzenie do zbiorów zmian ... 1003
Odkładanie kodu ... 1005
Scalanie zmian ... 1006
Rozgałęzianie i scalanie ... 1009
Rozgałęzianie ... 1011
Scalanie ... 1011
Podsumowanie ... 1012

Rozdział 25. Śledzenie elementów roboczych ... 1015
Wprowadzenie do elementów roboczych ... 1017
Funkcje elementów roboczych i SDLC ... 1017
Wybieranie zestawu elementów roboczych dla własnego projektu ... 1018
Identyfikowanie wspólnych cech elementów roboczych ... 1023
Zarządzanie elementami roboczymi za pomocą narzędzi Team Explorer ... 1031
Tworzenie nowych elementów roboczych ... 1033
Wyszukiwanie i filtrowanie elementów roboczych ... 1034
Wprowadzenie do ról zespołowych ... 1038
Wizja projektu ... 1040
Menedżer projektu ... 1041
Analityk biznesowy ... 1049
Programista ... 1051
Tester ... 1054
Dostosowywanie elementów roboczych do własnych potrzeb ... 1055
Umieszczanie w procesie elementów roboczych ... 1056
Dostosowywanie istniejących elementów roboczych ... 1063
Podsumowanie ... 1065

Rozdział 26. Wersja Development Edition 1067
Graficzne rozwijanie kodu 1068
Narzędzie Class Designer 1069
Dodawanie elementów do diagramu 1070
Definiowanie relacji między klasami 1071
Definiowanie metod, właściwości, pól i zdarzeń 1075
Testy jednostek dla programistów 1078
Przykładowy test jednostki 1078
Pisanie efektywnych testów jednostek 1079
Używanie klas i metod testów jednostek 1080
Tworzenie testów jednostek 1081
Uruchamianie testów jednostek 1083
Analiza pokrycia kodu 1086
Profilowanie wydajności 1089
Tworzenie sesji wydajności 1090
Konfigurowanie sesji 1091
Jednostki docelowe sesji 1096
Raporty 1098
Czytanie raportów dotyczących wydajności 1098
Analiza kodu 1106
Konfigurowanie zasad 1107
Reguły globalne 1108
Traktowanie przypadków naruszenia reguł jak błędów w kodzie 1109
Zawieszanie obowiązywania reguł 1109
Przeprowadzanie analizy 1111
Wyświetlanie wyników 1112
Zalecane rozwiązanie problemu 1112
Miary kodu 1113
Miary 1114
Uruchamianie pomiarów kodu 1115
Przeglądanie wyników 1116
Podsumowanie 1117

Rozdział 27. Wersja Architecture Edition 1119
Elementy wersji Team Architect 1121
Szablony projektów 1121
Szablony elementów 1122
Projektowanie aplikacji 1123
Korzystanie ze schematów aplikacji 1124
Definiowanie systemów 1133
Schemat systemu 1133
Definiowanie infrastruktury 1136
Schemat logicznego centrum danych 1137
Wdrażanie aplikacji 1146
Schemat wdrażania 1147
Sprawdzanie poprawności wdrożenia 1148
Raport dotyczący wdrożenia 1148

Implementowanie aplikacji ... 1149
Ustawianie właściwości implementacji ... 1150
Generowanie projektów ... 1150
Podsumowanie ... 1151

Rozdział 28. Wersja Test Edition ... 1153
Tworzenie i konfigurowanie testów oraz zarządzanie nimi ... 1154
Projekty testów ... 1155
Elementy testów ... 1157
Zarządzanie testami ... 1158
Konfigurowanie testów ... 1160
Testy sieciowe ... 1161
Rejestrowanie testów sieciowych ... 1161
Zarządzanie żądaniami w testach aplikacji sieciowych ... 1164
Uruchamianie testów sieciowych i przeglądanie wyników ... 1164
Dodawanie danych do testów sieciowych ... 1164
Pobieranie wartości z testów sieciowych ... 1171
Zasady sprawdzania poprawności w żądaniach ... 1174
Testy obciążenia ... 1175
Tworzenie testów obciążenia ... 1176
Przeglądanie i modyfikowanie testów obciążenia ... 1183
Uruchamianie testów obciążenia i wyświetlanie wyników ... 1183
Testy ręczne ... 1185
Tworzenie testów ręcznych ... 1185
Wykonywanie testów ręcznych ... 1186
Testy ogólne ... 1187
Testy uporządkowane ... 1188
Tworzenie testów uporządkowanych ... 1188
Podsumowanie ... 1189

Rozdział 29. Wersja Database Edition ... 1191
System projektowania baz danych ... 1192
Tworzenie projektów baz danych ... 1194
Okno Schema View ... 1199
Porównywanie schematów ... 1202
Przeglądanie definicji obiektów ... 1205
Skrypty do aktualizacji schematów ... 1205
Opcje porównywania ... 1207
Porównywanie danych ... 1208
Przeglądanie szczegółów z poziomu rekordów ... 1209
Przeglądanie i uruchamianie skryptu aktualizacji ... 1210
Refaktoryzacja Rename ... 1211
Opcje zmiany nazwy ... 1213
Podgląd zmian w schemacie ... 1213
Testy jednostek ... 1213
Tworzenie testów jednostek ... 1214
Narzędzie do projektowania testów jednostek baz danych ... 1216

Generowanie danych ... 1218
Tworzenie planu generowania danych ... 1219
Podgląd wygenerowanych danych ... 1222
Generowanie danych ... 1226
Kompilacja i wdrażanie ... 1227
Podsumowanie ... 1229

Rozdział 30. Team Foundation Build ... 1231
Przegląd Team Foundation Build ... 1232
Architektura Team Foundation Build ... 1233
Tworzenie nowej wersji ... 1236
Definiowanie pliku projektu wersji ... 1238
Określanie reguł zachowywania wersji ... 1241
Określanie konfiguracji agentów procesu budowania ... 1241
Planowanie procesu budowania i ustawianie wyzwalaczy budowania ... 1243
Modyfikowanie definicji wersji ... 1245
Plik projektu TFSBuild.proj ... 1245
Funkcje MSBuild ... 1246
Uruchamianie budowania ... 1246
Monitorowanie i analizowanie wersji ... 1247
Wprowadzenie do przeglądarki Team Build Explorer ... 1248
Raporty dotyczące wersji ... 1251
Podsumowanie ... 1251

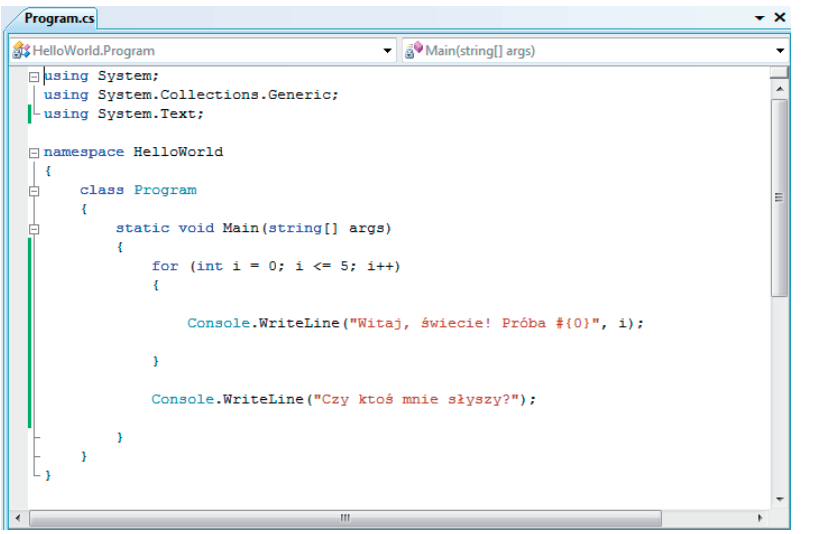
Skorowidz ... 1253

Rozdział 8.
Korzystanie z narzędzi zwiększających produktywność

W rozdziale 6., „Wprowadzenie do edytorów i okien projektowych", opisaliśmy podstawowe funkcje okien projektowych i edytorów środowiska Visual Studio 2008. W tym rozdziale przedstawimy ich nieco bardziej zaawansowane możliwości, analizując liczne narzędzia zwiększające produktywność dostępne w IDE. Wiele z tych narzędzi jest zagnieżdżonych w edytorach tekstu. Inne są bardziej uniwersalne. Wszystkie służą jednemu celowi — mają pomagać programistom pisać kod szybko i poprawnie.

W rozdziale 6., „Wprowadzenie do edytorów i okien projektowych", przy opisie edytorów użyliśmy bardzo prostego programu — aplikacji konsolowej wyświetlającej w oknie konsoli napis `"Witaj, świecie"`. Na rysunku 8.1 widać, jak ostateczna wersja kodu wygląda w oknie edytora.

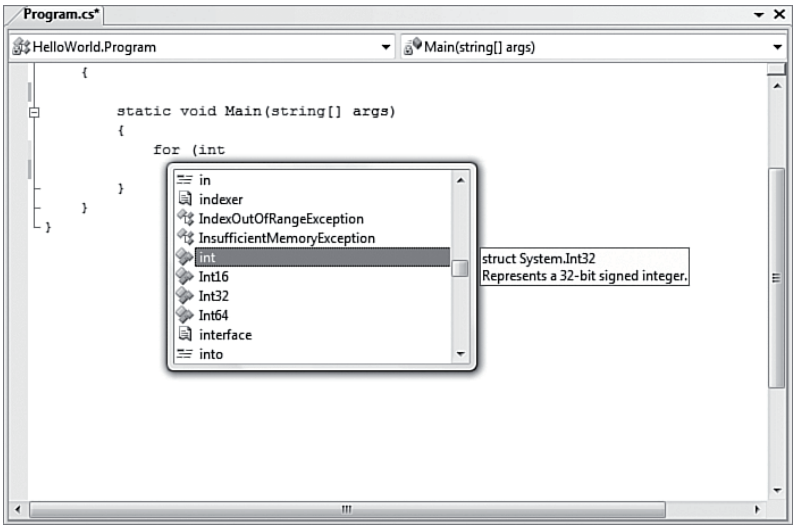

Rysunek 8.1. Program HelloWorld w edytorze kodu

Jeśli Czytelnik utworzył ten projekt i wpisał jego kod w Visual Studio, mógł zauważyć, że już w tym prostym programie narzędzia zwiększające produktywność znajdują zastosowanie. Po pierwsze, po rozpoczęciu wpisywania kodu w szablonowym pliku edytor dodaje tabulację i umieszcza kursor w nowej pozycji, dzięki czemu kod ma eleganckie wcięcia.

Po drugie, w czasie wpisywania wiersza kodu Visual Studio reaguje na każdy nowy znak, zgadując, jaką instrukcję programista chce napisać i udostępniając pomoc w różnej postaci (rysunek 8.2). Środowisko wyświetla wskazówki dotyczące uzupełniania pisanego kodu, informacje o wybieranych składowych i o parametrach potrzebnych do uzupełnienia danej metody. Te właściwości są wspólnie nazywane mechanizmem *IntelliSense*, a jego postaci i funkcje opisujemy szczegółowo w dalszej części rozdziału.

W czasie wpisywania kodu IDE nieustannie sprawdza za pomocą kompilatora, jaki tekst został już wpisany. Jeśli kompilator wykryje błąd, dynamicznie wyświetla informacje o tym w oknie *Output*.

Rysunek 8.2. Działanie mechanizmu IntelliSense

Dlatego już w przypadku jednego prostego wiersza kodu Visual Studio wykonuje wiele operacji zwiększających produktywność programisty:

- Inteligentnie formatuje kod.
- Sugeruje składnię kodu.
- Wyświetla opisy składowych, co pomaga użyć poprawnej składni.
- Graficznie wyróżnia odpowiadające sobie ograniczniki.
- Wskazuje błędy, nieustannie kompilując w tle bieżącą wersję kodu źródłowego.

Te właściwości dyskretnie pomagają programiście i prowadzą go przez proces pisania kodu, zwiększając szybkość wykonywania tego zadania.

Podstawowe narzędzia pomocnicze edytorów kodu

Już sam interfejs użytkownika edytora kodu udostępnia graficzne elementy, które pomagają radzić sobie z problemami często występującymi w czasie pisania kodu. Te mechanizmy pozwalają wykryć, co zmieniło się w dokumencie, a także jakie problemy dotyczące kompilacji w nim występują. Ponadto różne elementy składni poszczególnych języków są graficznie wyróżnione przy użyciu kolorowego tekstu.

Śledzenie zmian

W czasie modyfikowania pliku z kodem źródłowym niezwykle przydatna jest wiedza o tym, które wiersze zostały już zatwierdzone (czyli zapisane na dysk), a które nie. Śledzenie zmian pozwala to wykryć. Na marginesie wyboru edytora widoczna jest żółta pionowa linia ciągnąca się wzdłuż wszystkich wierszy kodu, które zostały zmodyfikowane, ale nie są jeszcze zapisane. Jeśli zawartość pliku zmieniła się, a następnie programista ją zapisał, środowisko oznacza ją zieloną pionową linią na marginesie wyboru.

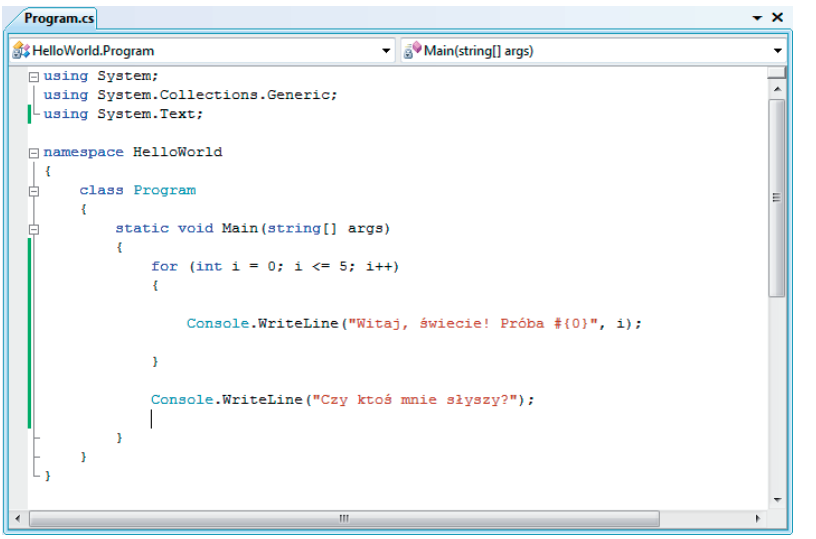
Dzięki tym żółtym i zielonym liniom można szybko wyróżnić:

- Kod, który nie zmienił się od czasu wczytania pliku (brak linii).
- Kod, który został zmieniony i zapisany po wczytaniu pliku (zielona linia).
- Kod, który został zmodyfikowany, ale nie jest jeszcze zapisany (żółta linia).

Śledzenie zmian funkcjonuje do czasu zamknięcia okna edytora. Inaczej mówiąc, śledzenie zmian obejmuje jedynie daną „sesję" modyfikowania bieżącego dokumentu. Po zamknięciu i ponownym otwarciu okna linie znikną, ponieważ dany dokument działa wtedy w nowej sesji.

Rysunek 8.3 przedstawia fragment pliku kodu zawierający różne linie związane ze śledzeniem zmian.

Rysunek 8.3. Śledzenie zmian

Wskazówki dotyczące problemów

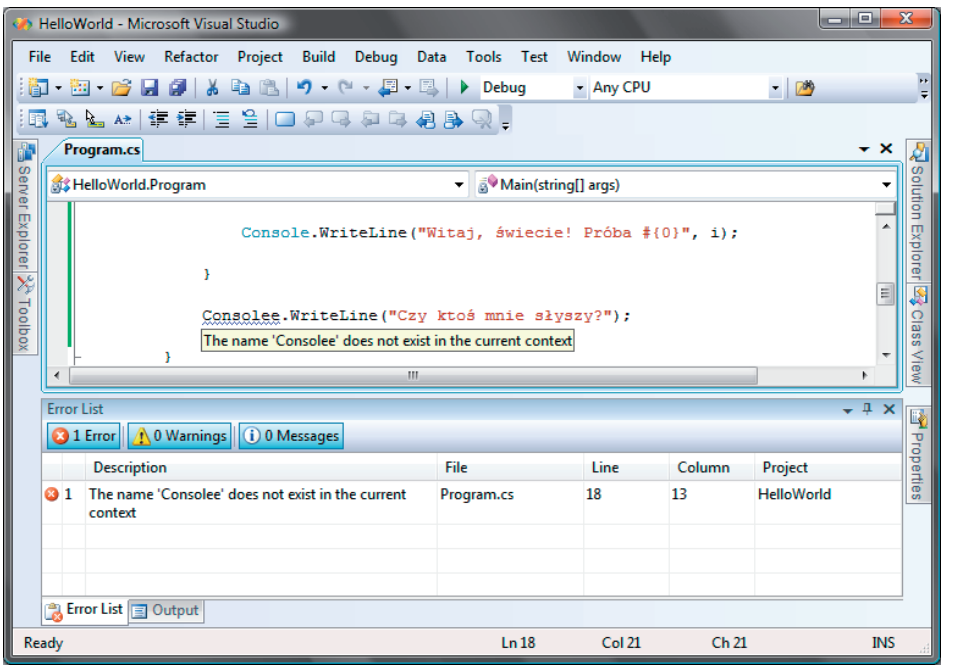
Kompilator Visual Studio współpracuje z edytorem kodu w celu wyróżnienia wszelkich problemów wykrytych w kodzie źródłowym. Kompilator potrafi działać w tle, co umożliwia edytorowi wskazywanie problemów w czasie wpisywania kodu przez programistę, dzięki czemu nie trzeba czekać na etap kompilacji projektu.

Problemy dotyczące kodu są oznaczane „wężykami", czyli falistymi, kolorowymi liniami umieszczanymi pod niepoprawnymi fragmentami. Są to te same wężyki, które w programie Microsoft Word służą do oznaczania błędów związanych z pisownią i gramatyką. Kolor wężyka oznacza klasę problemu. Tabela 8.1 opisuje, jakie typy problemów odpowiadają poszczególnym kolorom.

Tabela 8.1. Kolory informujące o problemach

Kolor	Problem
Czerwony	Błąd składni. Kod nie skompiluje się z powodu naruszenia składniowych wymagań i zasad języka.
Niebieski	Błąd semantyczny. Informuje on o tym, że kompilator nie potrafi w bieżącym kontekście znaleźć użytego typu lub rozpoznać konstrukcji programowej. Niebieskim wężykiem zostanie oznaczona na przykład nazwa typu, który nie jest dostępny w kontekście kompilacji. Najczęściej wskazuje to na literówkę (na przykład niepoprawnie napisaną nazwę klasy).
Purpurowy	Ostrzeżenie. Purpurowy wężyk oznacza, że dany fragment kodu wywołał ostrzeżenie.

Umieszczenie kursora myszy nad wskazówką dotyczącą problemu pozwala wyświetlić komunikat o błędzie lub o ostrzeżeniu, co widać na rysunku 8.4.

Rysunek 8.4. Wskazówki dotyczące problemów w kodzie

Aktywne odnośniki

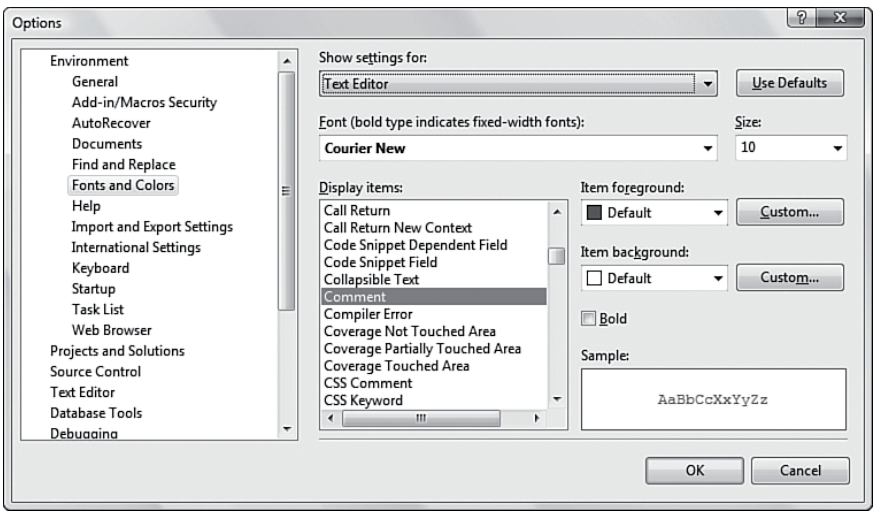
Edytory tekstu obsługują w dokumentach aktywne odnośniki. Kliknięcie odnośnika powoduje otwarcie danego adresu URL w przeglądarce. Jednym z zastosowań tej właściwości jest zagnieżdżanie w komentarzach adresów URL prowadzących do dokumentacji lub innych pomocnych informacji.

Kolorowanie składni

Edytor tekstu potrafi wykrywać różne konstrukcje kodu i oznaczać je, dzięki czemu można je łatwiej zidentyfikować. Na przykład okno edytora kodu domyślnie wyświetla komentarze na zielono. Identyfikatory w kodzie są czarne, słowa kluczowe niebieskie, łańcuchy znaków czerwone i tak dalej.

Liczba różnych elementów, jakie edytor tekstu potrafi wykryć i nadać im odmienny kolor, jest bardzo duża. Edytor rozpoznaje ponad 100 różnych elementów. Programista może dostosować sposób kolorowania każdego z tych typów do własnych preferencji za pomocą węzła *Environments* w oknie dialogowym *Options*. Może lubi używać większej czcionki? Może wyższy kontrast bardziej odpowiada wykonywanym przez programistę zadaniom? A co z umieszczaniem większej ilości kodu na widocznym obszarze ekranu? Jest to tylko kilka przyczyn, które mogą skłaniać programistę do modyfikacji ustawień domyślnych za pomocą wspomnianego okna dialogowego.

Rysunek 8.5 przedstawia okno dialogowe z czcionkami i kolorami. Umożliwia ono określenie koloru tekstu oraz koloru tła zwykłego kodu, kodu HTML, kodu CSS i innych elementów. Można wybrać element z ich listy, a następnie zmienić sposób jego kolorowania przy użyciu list rozwijanych z kolorami tekstu i tła.

Rysunek 8.5. Ustawianie czcionki i koloru

Uwaga

Możliwość kontroli sposobu kolorowania elementów edytora kodu to nie wszystko, co oferuje okno dialogowe widoczne na rysunku 8.5. Za jego pomocą można zmienić schematy kolorów wszystkich okien środowiska Visual Studio. Obiekt wybrany z listy rozwijanej *Show Settings For* pozwala określić modyfikowany fragment środowiska IDE, co pociąga za sobą zmianę elementów widocznych na liście *Display Items*.

Zawsze można użyć przycisku *Use Defaults* (w prawym górnym rogu okna dialogowego) i przywrócić domyślne ustawienia kolorów.

Schematy i nawigacja

Niektóre dokumenty, takie jak pliki z kodem źródłowym i znacznikami, zawierają naturalne relacje nadrzędny-podrzędny między elementami w zakresie organizacji i składni kodu. Na przykład węzły danych XML mogą zawierać inne węzły. Także funkcje i inne konstrukcje języków programowania, takie jak pętle czy bloki `try-catch`, działają jako kontenery dla innych wierszy kodu. Generowanie schematów (ang. *outlining*) umożliwia utworzenie graficznej reprezentacji relacji nadrzędny-podrzędny.

Schematy kodu

Schematy kodu są tworzone w edytorach kodu. Umożliwiają zwijanie lub rozwijanie obszarów kodu w granicach okna edytora. Na marginesie wyboru widoczne są linie grupujące oraz pola służące do rozwijania i zwijania tekstu. Te pola można kliknąć w celu ukrycia lub wyświetlenia wierszy kodu pogrupowanych w logiczny sposób.

Tworzenie schematów kodu najłatwiej jest zrozumieć na prostym przykładzie. Wróćmy do rysunku 8.1. Widać na nim wyjściowy kod aplikacji konsolowej. Zawiera ona procedurę `Main`, deklarację klasy, deklarację przestrzeni nazw i kilka instrukcji `using`. Grupy schematu kodu widoczne na marginesie wyboru reprezentują graficznie obszary kodu, które mogą zostać zwinięte (ukryte).

Ponieważ deklaracja klasy to logiczny kontener, na marginesie wyboru przy tym wierszu kodu znajduje się pole umożliwiające zwinięcie kodu (pole ze znakiem minus). Między tym polem a końcem kontenera ciągnie się linia (w tym przypadku, ponieważ jest to kod w języku C#, deklaracja klasy kończy się nawiasem klamrowym). Kliknięcie pola zwijania przy deklaracji klasy spowoduje, że Visual Studio ukryje cały jej kod.

Wskazówka

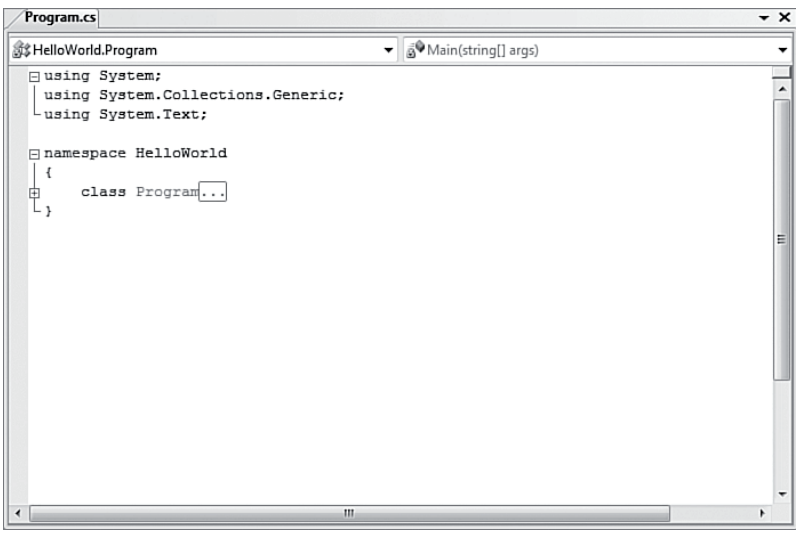

Języki Visual Basic i C# umożliwiają samodzielne tworzenie nazwanych obszarów kodu. Służy do tego specjalne słowo kluczowe. Należy użyć pary `#region` i `#endregion` (`#Region` i `#End Region` w Visual Basic), aby utworzyć własny kontener na kod, który będzie odpowiednio wyświetlany przez mechanizm obsługi schematów kodu. Ponieważ każdy obszar ma nazwę, jest to wygodna technika organizowania i segregowania logicznych fragmentów kodu. Na przykład kod wygenerowany przez okno projektowe formularzy Windows jest automatycznie umieszczany w obszarze o nazwie `Windows Forms Designer generated code`.

Szybki sposób na utworzenie regionu polega na użyciu opcji *Surround With*. W edytorze należy zaznaczyć kod, który ma znaleźć się w nowym obszarze, kliknąć ten fragment prawym przyciskiem myszy, wybrać opcję *Surround With* z menu kontekstowego, a następnie użyć polecenia *#region* (*#Region* w Visual Basic).

Rysunek 8.6 przedstawia okno edytora, w którym kod deklaracji klasy jest ukryty. Warto zauważyć, że w polu zwijania widoczny jest teraz znak plus, co informuje, że kliknięcie go spowoduje ponowne wyświetlenie ukrytego obecnie kodu. Ponadto pierwszy wiersz kodu deklaracji klasy został zmodyfikowany i kończy się polem z trzema kropkami.

Rysunek 8.6. Zwinięty obszar schematu

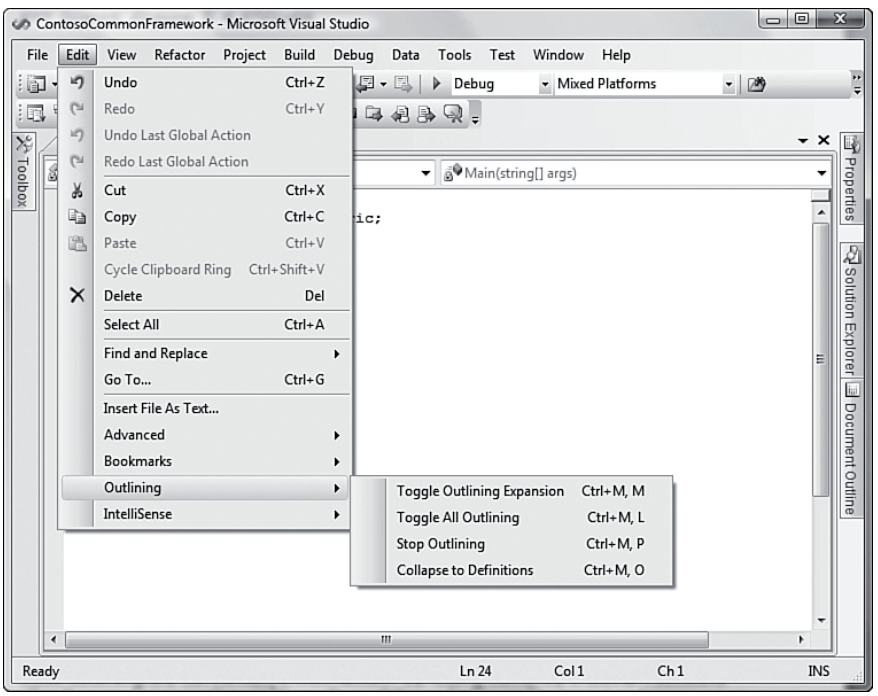

Edytor HTML także obsługuje tworzenie podobnych schematów. Elementy HTML można rozwijać i zwijać, aby wyświetlić lub ukryć zawarte w nich obiekty.

Menu Outlining

W menu *Edit/Outlining* dostępnych jest kilka poleceń związanych ze schematami kodu (rysunek 8.7).

- **Toggle Outlining Expansion** — ukrywa lub wyświetla obszar schematu na podstawie bieżącej pozycji kursora w oknie edytora.
- **Toggle All Outlining** — ukrywa lub wyświetla wszystkie obszary schematu w edytorze.
- **Stop Outlining** — wyłącza automatyczne ukrywanie schematów kodu (wszystkie ukryte obszary zostaną rozwinięte). To polecenie jest dostępne tylko po wcześniejszym włączeniu automatycznego generowania schematu.
- **Stop Hiding Current** — usuwa schemat bieżącego obszaru. To polecenie jest dostępne tylko po wcześniejszym wyłączeniu automatycznego generowania schematu.
- **Collapse to Definitions** — ukrywa wszystkie obszary procedur. To polecenie jest przydatne do wyświetlania pojedynczych wierszy kodu dla wszystkich składowych danego typu.
- **Start Automatic Outlining** — włącza generowanie schematu kodu. To polecenie jest dostępne tylko po wcześniejszym wyłączeniu generowania schematu.

Rysunek 8.7. Menu Edit/Outlining

Generowanie schematu kodu to udogodnienie, które umożliwia zmniejszenie widocznej ilości kodu i zwiększenie jego czytelności poprzez ukrycie nieistotnych fragmentów. Dzięki temu można wyświetlać jedynie specyficzne obszary dotyczące wykonywanego zadania.

Wskazówka

Umieszczenie wskaźnika myszy nad polem z trzema kropkami w ukrytym obszarze kodu pozwala wyświetlić zawartość danego obszaru w polu przypominającym okno podpowiedzi. Dzięki temu nie trzeba rozwijać danego obszaru, aby go ponownie wyświetlić.

Nawigowanie po kodzie HTML

Jednym z problemów związanych z dużymi lub złożonymi stronami internetowymi jest nawigowanie po nich. Analiza kodu HTML może być skomplikowana z powodu wielu poziomów i warstw zagnieżdżonych znaczników. Programista może utworzyć stronę zawierającą tabelę w tabeli, która znajduje się w następnej tabeli. Jak jednak ma określić w czasie modyfikowania kodu HTML (w oknie projektowym lub edytorze kodu), nad którym fragmentem tabeli pracuje? Mówiąc inaczej, skąd wiadomo, która część hierarchii znaczników jest aktywna?

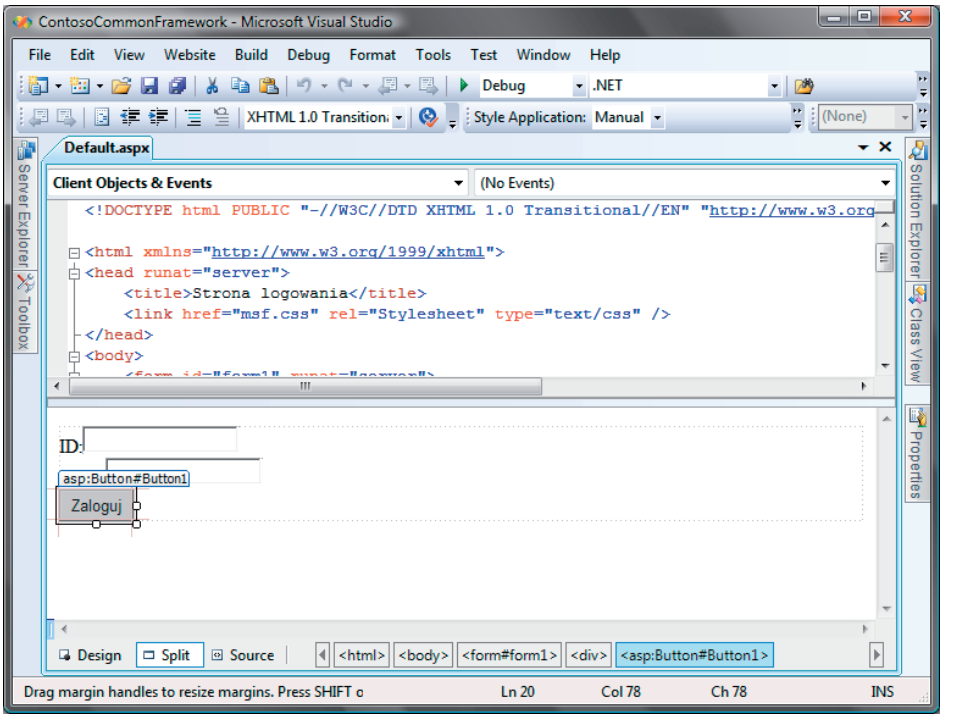
Mechanizm nawigowania po znacznikach

Powyższy problem można rozwiązać za pomocą mechanizmu nawigowania po znacznikach dostępnego w Visual Studio. Do jego obsługi służy szereg przycisków widocznych na dole okna edytora stron internetowych. Te przyciski znajdują się na prawo od zakładek okna projektowego i edytora. Środowisko wyświetla znaczniki (jako przyciski) reprezentujące znaczniki od bieżącego do zewnętrznego. Jeśli ścieżka jest zbyt długa, aby można ją wyświetlić w oknie edytora w całości, jest skracana po stronie znacznika zewnętrznego. Dostępny jest wtedy przycisk, który pozwala przejść w kierunku tego znacznika.

Rysunek 8.8 przedstawia program z rozdziału 6. — stronę HTML służącą do logowania. W czasie modyfikowania przez programistę przycisku *OK* tej przykładowej strony mechanizm nawigowania wyświetla ścieżkę prowadzącą do zewnętrznego znacznika `<html>`.

Dowolnego przycisku widocznego na pasku nawigacji można użyć do bezpośredniego zaznaczenia zawartości danego znacznika z uwzględnieniem jego samego lub bez niego. Lista rozwijana, wyświetlana w wyniku kliknięcia przycisku znacznika, zawiera opcje umożliwiające wybranie całego znacznika lub tylko jego zawartości. Ta pierwsza opcja powoduje zaznaczenie znacznika wraz z całą jego zawartością. Druga możliwość wiąże się z pominięciem początku i końca znacznika, przez co wybierana jest jedynie jego zawartość.

Jest to doskonały mechanizm do szybkiego poruszania się w górę i w dół dużych drzew znaczników dokumentów HTML.

Rysunek 8.8. Mechanizm nawigowania po znacznikach

Okno Document Outline

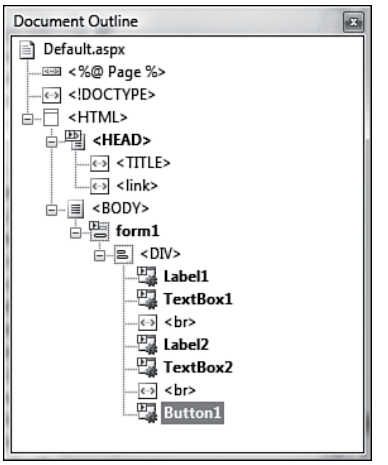
Okno *Document Outline* wyświetla drzewo reprezentujące elementy HTML strony. Ten hierarchiczny widok to także doskonałe narzędzie do nawigowania, ponieważ umożliwia szybkie objęcie wzrokiem całej struktury strony internetowej i natychmiastowe przejście do dowolnego elementu.

Aby otworzyć okno *Document Outline*, należy wybrać opcję *Document Outline* z menu *View*. Rysunek 8.9 przedstawia przykładowe okno schematu kodu. Widać w nim elementy nagłówka, strony i ciała oraz jednostki ze skryptów i kodu.

Kliknięcie dowolnego elementu powoduje przejście do niego (i zaznaczenie go) w oknie projektowym oraz oczywiście rozwinięcie lub zwinięcie odpowiednich węzłów drzewa, jeśli to konieczne.

Inteligentne znaczniki i operacje

Inteligentne znaczniki i **inteligentne operacje** (tych pojęć można w zasadzie używać zamiennie) to właściwości związane z menu lub mechanizmem IntelliSense służące do automatycznego konfigurowania często używanych kontrolek oraz operacji często wykonywanych w IDE. Okna

Rysunek 8.9. Okno Document Outline

projektowe i edytory obsługują inteligentne znaczniki w wielu różnych sytuacjach. W poniższych punktach opisujemy kilka sposobów ułatwiania sobie pracy za pomocą inteligentnych znaczników. Zacznijmy od okna projektowego HTML.

Okno projektowe HTML

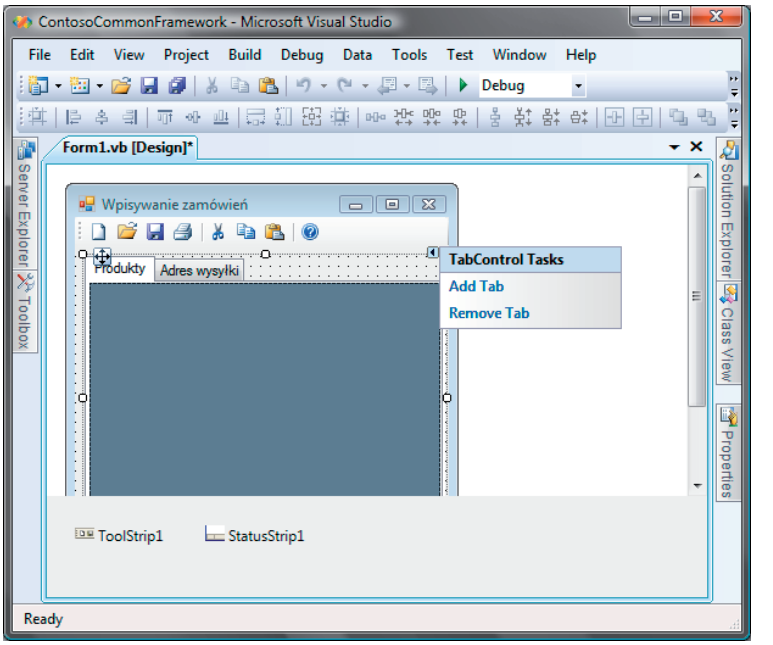
Po umieszczeniu kontrolki w oknie projektowym HTML pojawia się wyskakująca lista często wykonywanych operacji. Te operacje, nazywane wspólnie **inteligentnymi operacjami**, umożliwiają „ustawienie" danej kontrolki w celu szybkiego skonfigurowania jej do wykonywania odpowiednich zadań.

Po przeciągnięciu nowej kontrolki na powierzchnię okna projektowego automatycznie pojawia się wyskakująca lista często wykonywanych operacji. Można użyć jej do szybkiego skonfigurowania właściwości kontrolki, a także operacji często wykonywanych za jej pomocą. Na przykład po dodaniu do strony kontrolki `GridView` pojawia się lista operacji umożliwiająca szybkie włączenie sortowania, stronicowania i możliwości modyfikowania danych tej kontrolki. W przypadku kontrolki `TextBox` widoczna jest lista, która pozwala szybko powiązać z nią kontrolkę służącą do sprawdzania poprawności danych.

Także w oknie projektowym formularzy Windows wyświetlane są inteligentne znaczniki.

Okno projektowe formularzy Windows

W oknie projektowym formularzy Windows funkcjonalność inteligentnych znaczników jest taka sama, jednak wyglądają one nieco inaczej. Na krawędzi kontrolek formularza udostępniających takie znaczniki wyświetlane są odpowiednie ikony (zwykle po prawej stronie górnej krawędzi). Kliknięcie takiej ikony powoduje wyświetlenie małej listy rozwijanej z dostępnymi operacjami. Rysunek 8.10 przedstawia działanie inteligentnego znacznika kontrolki `TabControl`.

Rysunek 8.10. Inteligentny znacznik kontrolki TabControl

Edytor kodu

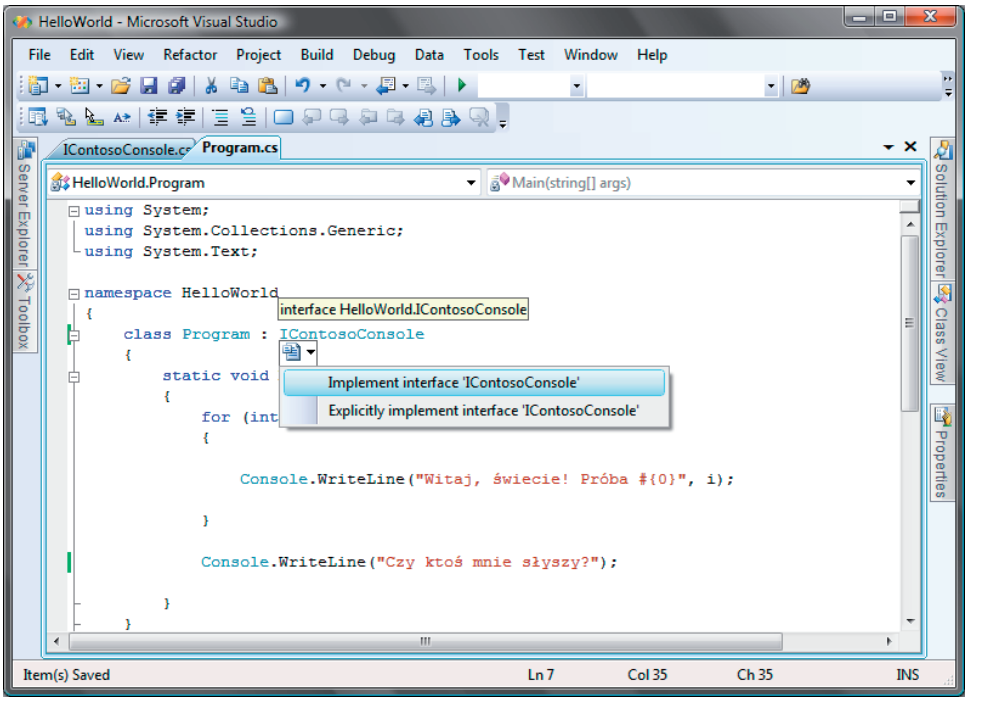
Inteligentne znaczniki pojawiają się także w kodzie, na przykład przy pisaniu interfejsów. Zwykle implementacja interfejsu wymaga napisania dużej ilości kodu, ponieważ trzeba utworzyć składowe odpowiadające wszystkim składowym zdefiniowanym w interfejsie. Inteligentny znacznik pozwala wygenerować je automatycznie w jednym z dwóch trybów nazywania elementów:

- **Explicit naming** — składowym nadawane są nazwy utworzone na podstawie używanego interfejsu.
- **Implicit naming** — nazwy składowych nie są związane z nazwami używanego interfejsu.

Działanie tego inteligentnego znacznika przedstawione jest na rysunku 7.11.

Mechanizm IntelliSense

IntelliSense to nazwa nadana grupie różnych narzędzi pomagających w pisaniu kodu i działających w oknie edytora tekstu. Jedynym zadaniem tego mechanizmu jest pomoc programiście w **szybkim** pisaniu poprawnego składniowo kodu. Ponadto IntelliSense ma udostępniać wystarczająco wiele wskazówek, aby programista mógł pisać kod poprawny w danym **kontekście**, czyli taki, który ma sens przy uwzględnieniu otaczających go wierszy.

Rysunek 8.11. Inteligentny znacznik do implementacji interfejsu

W czasie wpisywania tekstu w edytorze przez programistę IntelliSense działa na zapleczu jako agent odpowiedzialny za: udostępnianie fragmentów kodu pasujących do już wpisanych znaków, wyróżnianie lub wybieranie tych, które są najbardziej prawdopodobne w danym kontekście, a także, jeśli programista wybierze taką opcję, za automatyczne wstawianie fragmentów kodu. Pozwala to zaoszczędzić czas, ponieważ nie trzeba wyszukiwać typów i składowych w dokumentacji. Dalsze oszczędności wynikają z automatycznego wstawiania tekstu, ponieważ programista nie musi samodzielnie wpisywać znaków.

W tym punkcie poświęcamy wiele miejsca na analizę działania IntelliSense w kontekście pisania zwykłego kodu, jednak warto pamiętać, że mechanizm ten obsługuje także dokumenty innych typów, na przykład pliki XML, HTML czy XSLT.

Wskazówka

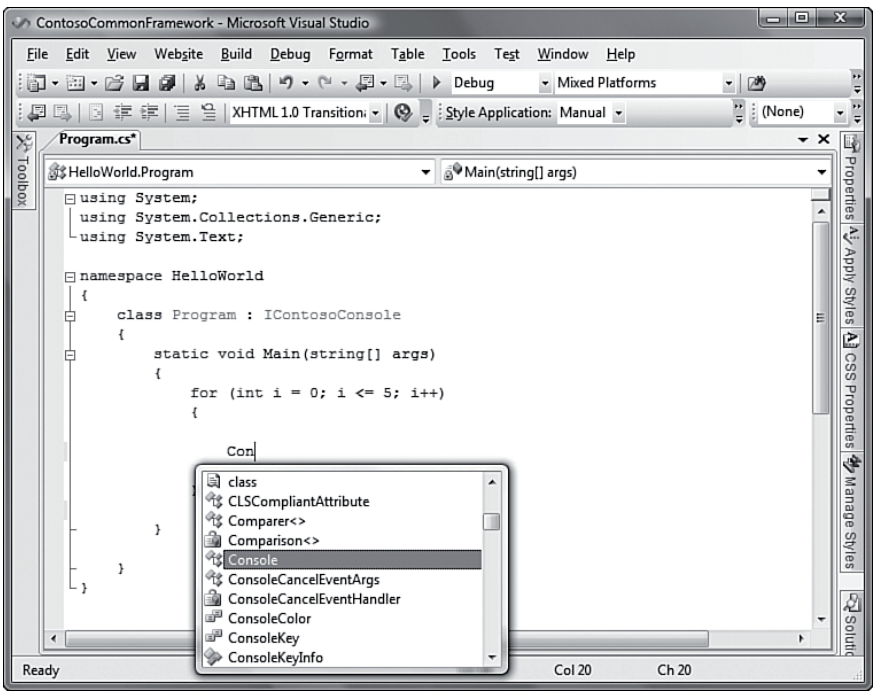
Dołączanie szablonów do dokumentu XML jest przydatne, ponieważ IntelliSense potrafi wykorzystać takie szablony i udostępnić więcej możliwości poprzez funkcję *List Members* (więcej na ten temat w dalszej części rozdziału).

Na działanie IntelliSense składa się wiele odrębnych funkcji, które bezkonfliktowo współpracują ze sobą **w czasie pisania kodu przez programistę**. Można je uruchomić także bezpośrednio z menu *Edit/IntelliSense* lub przy użyciu kombinacji *Ctrl*+spacja. Wiele funkcji można znaleźć także w menu kontekstowym edytorów kodu lub po kliknięciu prawym przyciskiem myszy dowolnego miejsca w oknie edytora. Przyjrzyjmy się tym funkcjom.

Uzupełnianie słów (Complete Word)

Uzupełnianie słów to podstawowa funkcja IntelliSense zapewniająca oszczędność czasu. Kiedy programista wpisze wystarczającą liczbę znaków, aby mechanizm mógł rozpoznać wpisywane słowo, proponowane jest uzupełnienie wpisywanego tekstu. Ta propozycja jest widoczna na liście alternatyw (nazywanej **listą uzupełniania**) i można ją wstawić do kodu za pomocą wciśnięcia pojedynczego klawisza. Stanowi to kontrast z koniecznością samodzielnego uzupełniania słów poprzez wpisywanie wszystkich znaków.

Rysunek 8.12 ilustruje ten proces. Na podstawie kontekstu oraz znaków wpisanych w edytorze IntelliSense wyświetla listę możliwych słów. Najbardziej prawdopodobne uzupełnienie jest wyróżnione, a programista może wybrać dowolną pozycję z listy, posługując się klawiszami strzałek lub myszą. Wciśnięcie klawisza *Tab* powoduje automatyczne wstawienie słowa w edytorze.

Rysunek 8.12. IntelliSense — uzupełnianie słów

Uwaga

Mechanizm uzupełniania słów uwzględnia kontekst kodu w wielu specyficznych sytuacjach. Na przykład w czasie wpisywania przez programistę typu wyjątku w bloku `try-catch` IntelliSense wyświetla na liście jedynie typy wyjątków. Podobnie w czasie wpisywania atrybutów dostępne są wyłącznie atrybuty, a przy implementacji interfejsu widoczne są tylko typy interfejsów. Ta właściwość mechanizmu IntelliSense obsługuje różne rodzaje dokumentów. Oprócz kodu języków C# i Visual Basic uzupełnianie działa także dla innych elementów, takich jak znaczniki HTML, atrybuty stylów CSS, pliki *.config* czy bloki skryptów HTML. Uzupełnianie słów w Visual Basic obejmuje funkcje niedostępne w języku C#. Dostępna jest lista uzupełniania z zakładkami, w której jednak zakładka zawiera najczęściej używane konstrukcje składniowe, a druga — wszystkie możliwe słowa.

W każdym momencie można samodzielnie wywołać mechanizm uzupełniania słów, używając kombinacji klawiszy *Ctrl*+spacja lub *Alt*+strzałka w prawo.

Wskazówka

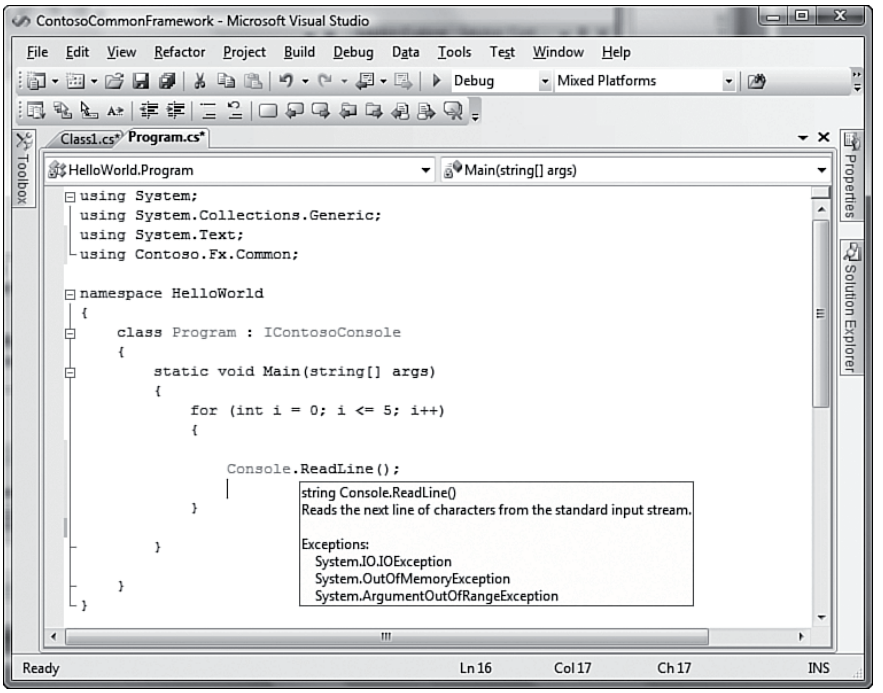

Przytrzymanie klawisza *Ctrl* w czasie wyświetlania listy uzupełniania sprawia, że staje się ona częściowo przezroczysta. Jest to przydatne, jeśli w czasie wybierania elementów z listy programista chce zobaczyć zakryte przez nią wiersze kodu.

Okno z informacjami podręcznymi (Quick Info)

Okno z informacjami podręcznymi wyświetla kompletną deklarację danego fragmentu kodu oraz informacje pomocnicze z nim związane . Aby wyświetlić to okno, należy umieścić wskaźnik myszy nad danym identyfikatorem. Pojawi się wtedy okno wyskakujące z informacjami dostępnymi na jego temat.

Rysunek 8.13 przedstawia okno z informacjami podręcznymi z danymi dotyczącymi funkcji `Console.ReadLine`. Dostępna jest składnia deklaracji tej składowej, jej krótki opis oraz lista klas używanych w niej wyjątków. Opis widoczny w oknie z informacjami podręcznymi środowisko wyświetla także dla kodu napisanego przez programistę. Jeśli ze składową powiązane są komentarze, mechanizm IntelliSense przetworzy je i wyświetli na ich podstawie opisowe informacje.

Rysunek 8.13. IntelliSense — okno Quick Info

Okno z listą składowych (List Members)

Funkcja List Members działa identycznie jak uzupełnianie słów. W przypadku dowolnego typu lub przestrzeni nazw wyświetla ona przewijaną listę zawierającą wszystkie zmienne i funkcje składowe danego typu. Aby zobaczyć działanie tej funkcji, należy wykonać kilka operacji w otwartym oknie edytora kodu:

1. Wpisać nazwę klasy (wciśnięcie kombinacji *Ctrl*+spacja pozwala wyświetlić okno IntelliSense z dostępnymi nazwami klas).
2. Wpisać kropkę. Jest to informacja dla mechanizmu IntelliSense, że programista zakończył wpisywanie nazwy typu i chce przejść do „zasięgu" jego składowych.
3. Wyświetlona zostanie lista poprawnych składowych. W tym momencie można ją samodzielnie przewinąć i wybrać szukaną składową. Jeśli jednak programista wie, jakiej składowej potrzebuje, może wpisywać jej nazwę dopóty, dopóki IntelliSense nie wyświetli jej na podstawie wpisanych znaków.
4. Użyć uzupełniania słów, wciskając klawisz *Tab*, co powoduje automatyczne wstawienie składowej w odpowiednim wierszu kodu (co pozwala zaoszczędzić programiście pisania).

Ta funkcja działa także we współpracy z oknem z informacjami podręcznymi. Po wybraniu danej składowej z ich listy wyświetlane jest okno wyskakujące ze skrótowymi informacjami na temat wybranej składowej.

Uwaga

IntelliSense przechowuje informacje na temat składowych najczęściej wybieranych w oknie z listą składowych i oknie do uzupełniania słów. Dzięki tym informacjom mechanizm nie wyświetla ani nie zaznacza rzadko (jeśli w ogóle) używanych składowych danego typu.

Okno z informacjami o parametrach (Parameter Info)

Okno z informacjami o parametrach, jak sama nazwa wskazuje, służy do interaktywnego wyświetlania wskazówek dotyczących parametrów potrzebnych w wywołaniu danej funkcji. Ta właściwość jest szczególnie przydatna do pisania wywołań funkcji z długimi listami parametrów lub mających wiele przeciążonych wersji.

Okno z informacjami o parametrach jest wyświetlane zawsze, kiedy programista otworzy nawias po nazwie funkcji. Aby zobaczyć działanie tego mechanizmu, należy wykonać następujące operacje:

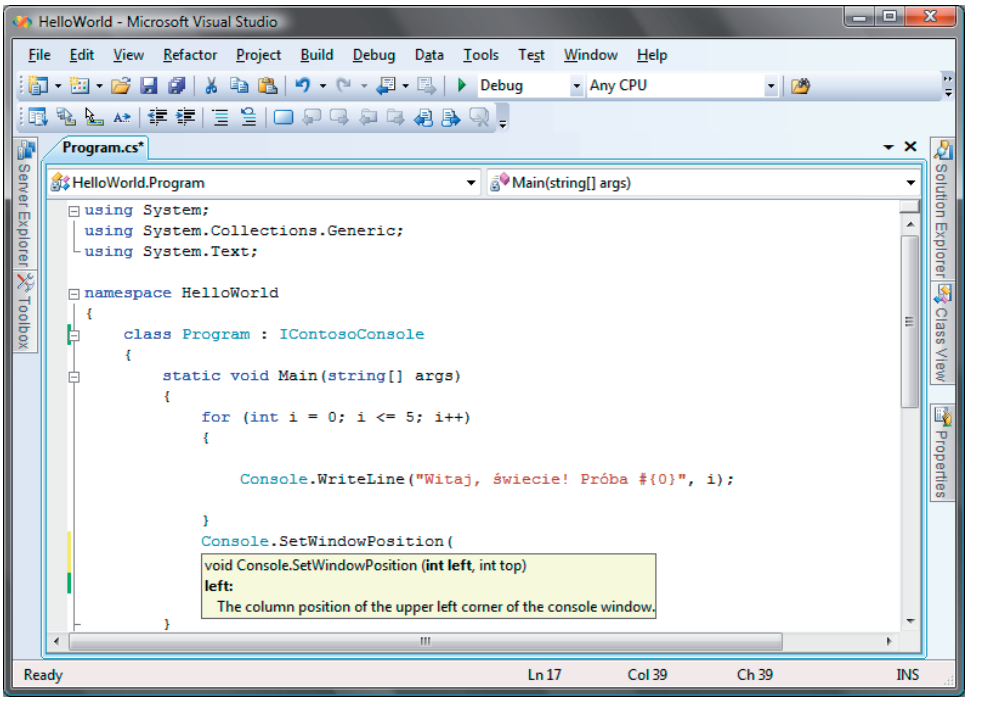
- Wpisać nazwę funkcji.
- Otworzyć nawias.
- Pojawi się okno wyskakujące z sygnaturą funkcji. Jeśli funkcja ma kilka poprawnych sygnatur (na przykład wiele przeciążonych wersji), można wyświetlać je po kolei, używając małych strzałek skierowanych w górę i w dół. Pozwala to wybrać właściwą sygnaturę.
- Po wybraniu odpowiedniej sygnatury można zacząć wpisywanie parametrów, które mają zostać przekazane do funkcji.

W czasie wpisywania parametrów widoczne jest okno wyskakujące z informacjami na ich temat. Prowadzi ono programistę przez listę parametrów, pogrubiając aktualnie wpisywany parametr. Wraz z wyróżnianiem poszczególnych parametrów mechanizm wyświetla ich definicje.

Na rysunku 8.14 programista wpisuje drugi parametr funkcji `SetWindowPosition` obiektu `Console`.

Porządkowanie instrukcji Using

Porządkowanie instrukcji `Using` to funkcja mechanizmu IntelliSense specyficzna dla języka C#. Obejmuje ona dwie odrębne opcje: *Remove Unused Usings* (usuwanie nieużywanych instrukcji `Using`) i *Sort Usings* (sortowanie instrukcji `Using`). Dostępne jest też trzecie polecenie, *Remove and Sort* (usuń i posortuj), które łączy obie wymienione funkcje. Wszystkie trzy instrukcje można wywołać przy użyciu opcji menu *Organize Usings* w menu kontekstowym edytora lub menu *Edit/IntelliSense*.

Rysunek 8.14. IntelliSense — okno z informacjami o parametrach

Funkcja *Remove Unused Usings* do doskonałe narzędzie do porządkowania kodu. Analizuje ono obecną wersję kodu i określa, które instrukcje `Using` są potrzebne do kompilacji projektu, a następnie usuwa wszystkie zbędne instrukcje tego rodzaju. Polecenie *Sort* działa w równie prosty sposób — ustawia instrukcje `Using` w porządku alfabetycznym według przestrzeni nazw.

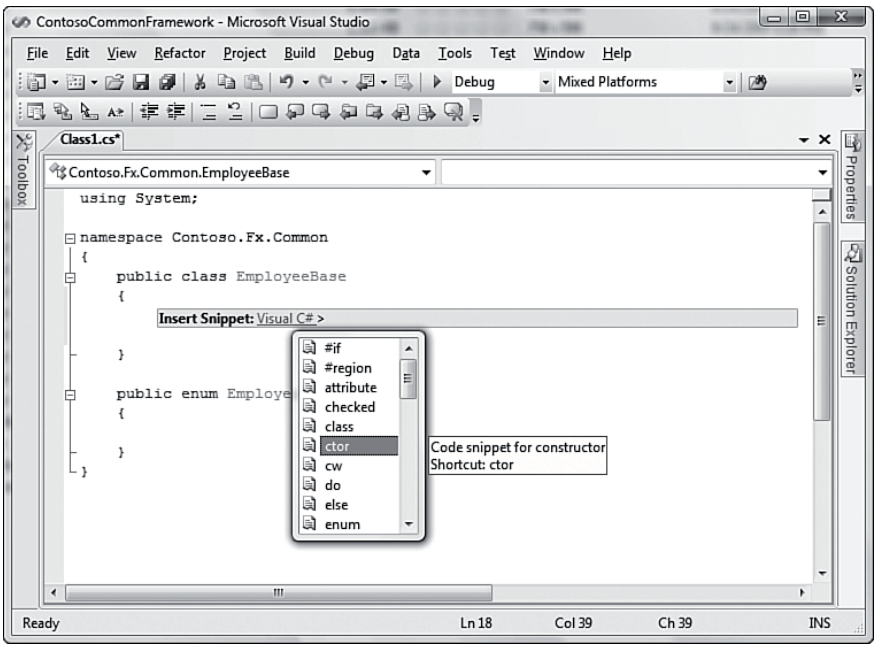
Fragmenty kodu i kod szablonowy

Fragmenty kodu (ang. *snippets*) to wbudowane wiersze kodu, które można wybrać i wstawić w edytorze kodu. Dostęp do każdego fragmentu kodu można uzyskać poprzez jego nazwę, tak zwany **alias**. Fragmenty kodu służą do automatyzacji operacji, które polegają na wpisywaniu powtarzającego się kodu. Można utworzyć własne fragmenty kodu lub używać domyślnej biblioteki standardowych elementów kodu udostępnianej przez Visual Studio.

Mechanizm wstawiania fragmentów kodu

Fragment kodu można wstawić klikając prawym przyciskiem myszy miejsce przeznaczone na ten kod, a następnie wybierając opcję *Insert Snippet* z menu podręcznego. W wyniku tej operacji środowisko otworzy okno do wstawiania fragmentów kodu, będące listą rozwijaną (lub grupą takich list) działającą podobnie do okna służącego do uzupełniania słów udostępnianego przez IntelliSense. Każdy element tej listy odpowiada fragmentowi kodu reprezentowanemu przez alias. Wybranie aliasu pozwala dodać fragment kodu do aktywnego dokumentu.

Fragmenty kodu są pogrupowane, co ułatwia wyszukiwanie potrzebnych jednostek. Na przykład aby wstawić konstruktor w klasie języka C#, należy kliknąć prawym przyciskiem myszy definicję klasy, wybrać opcję *Visual C#* z listy kategorii, a następnie użyć opcji *ctor*. Rysunek 8.15 przedstawia jeden z etapów tego procesu. Warto zauważyć, że kiedy programista wybierze kategorię fragmentów kodu, środowisko wyświetla w edytorze kodu miejsce na instrukcję, co pomaga tworzyć łańcuchy poleceń.

Rysunek 8.15. Fragment kodu ctor w języku C#

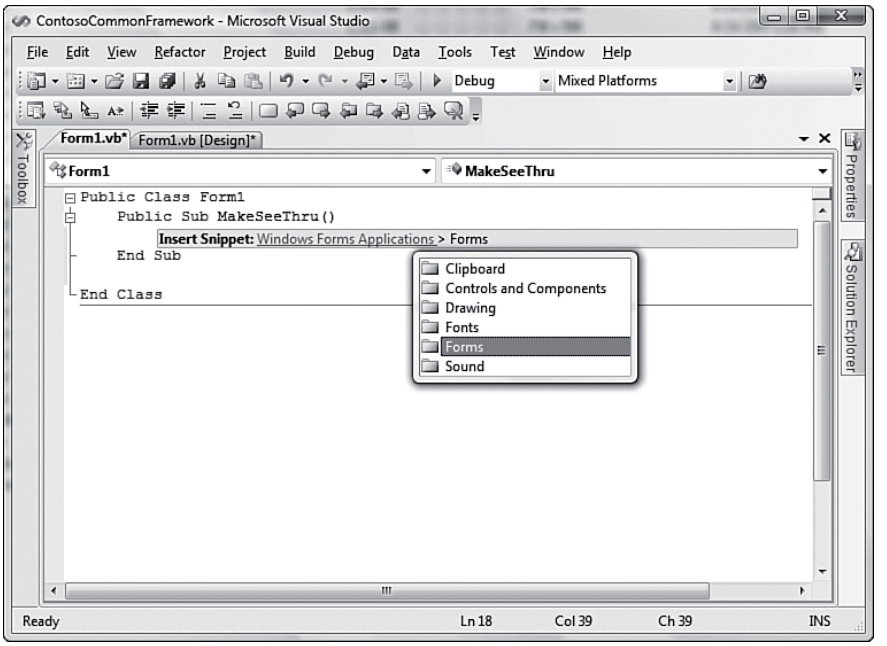
Wciąż trzeba napisać sensowny kod ciała konstruktora. Jednak dzięki tym fragmentom można wyeliminować konieczność żmudnego pisania kodu, którego wymyślenie nie wymaga zbyt wielu intelektualnych koni mechanicznych.

Rysunek 8.16 przedstawia ten sam proces w oknie z kodem Visual Basic. Operacja ta przebiega w niemal identyczny sposób jak w języku C#, a jedyna różnica polega na tym, że w Visual Basic podział fragmentów kodu na kategorie jest bogatszy.

Wskazówka

Szybki, alternatywny sposób wyświetlania okna do wstawiania fragmentów kodu polega na wpisaniu znaku zapytania i wciśnięciu klawisza *Tab*. Ta technika działa jedynie w plikach z kodem Visual Basic.

Rysunek 8.16. Fragmenty kodu w języku Visual Basic

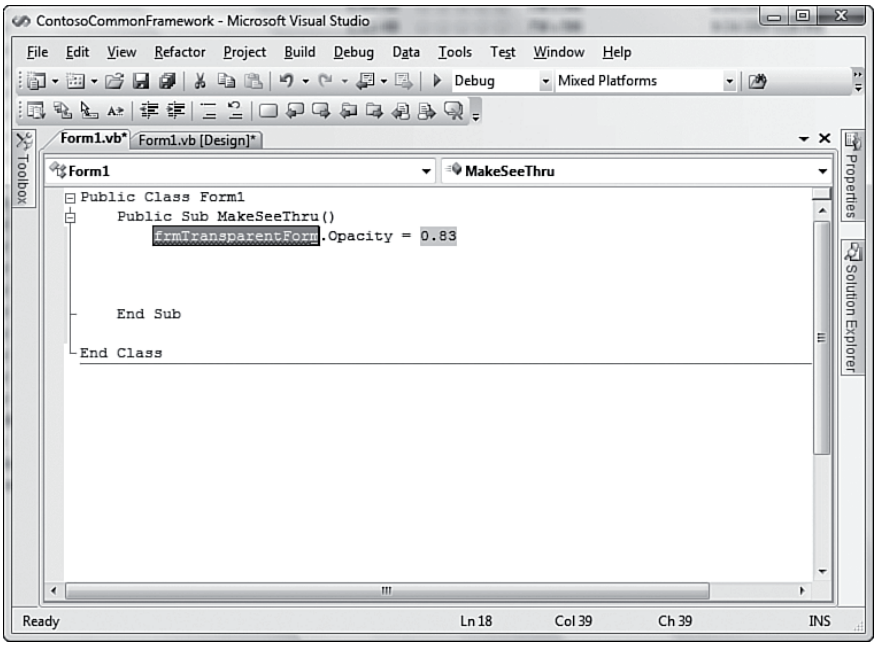
Edytor języka Visual Basic działa nieco inaczej od edytora języka C# po rozwinięciu fragmentu kodu w oknie. Rysunek 8.17 przedstawia efekt przejścia przez kilka kategorii i wybrania fragmentu *Create Transparent Windows Form*. Warto zauważyć, że mechanizm wstawiania umieścił szablonowy fragment w kodzie Visual Basic, jednak nie był wystarczająco inteligentny (przynajmniej w tym przypadku), aby domyślić się nazwy przezroczystego formularza.

Jako nazwa formularza we fragmencie kodu podawany jest domyślny, fikcyjny tekst, który zostaje automatycznie wyróżniony. Wystarczy zacząć wpisywać odpowiednią nazwę, a domyślna zostanie zastąpiona. Także wartość właściwości określającej przezroczystość jest fikcyjna i można ją szybko zastąpić poprawną liczbą.

Wskazówka

Fragmenty kodu mogą mieć kilka miejsc na wpisanie danych, które programista może chcieć zmienić (i prawdopodobnie powinien to zrobić). Można przechodzić między tymi miejscami za pomocą klawisza *Tab*. Kiedy miejsce na dane jest wyróżnione (na niebiesko), można zacząć wpisywanie danych, aby zastąpić domyślną składnię wartościami mającymi sens w danym kontekście.

Rysunek 8.17. Fragment kodu do obsługi przezroczystości formularza

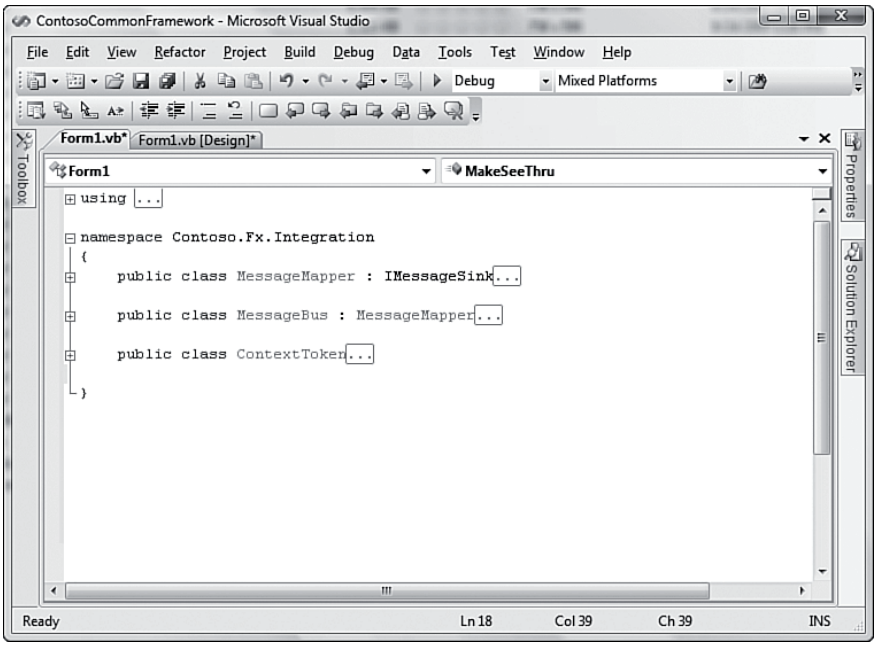
Otaczanie kodu fragmentami

Dokumenty języków C# i XML obsługują dodatkowy styl fragmentów kodu, o którym warto wspomnieć. Są to otaczające fragmenty kodu (opcja *Surround With*). Te fragmenty działają podobnie jak pozostałe (są to po prostu wbudowane wiersze kodu), jednak różnią się sposobem wstawiania.

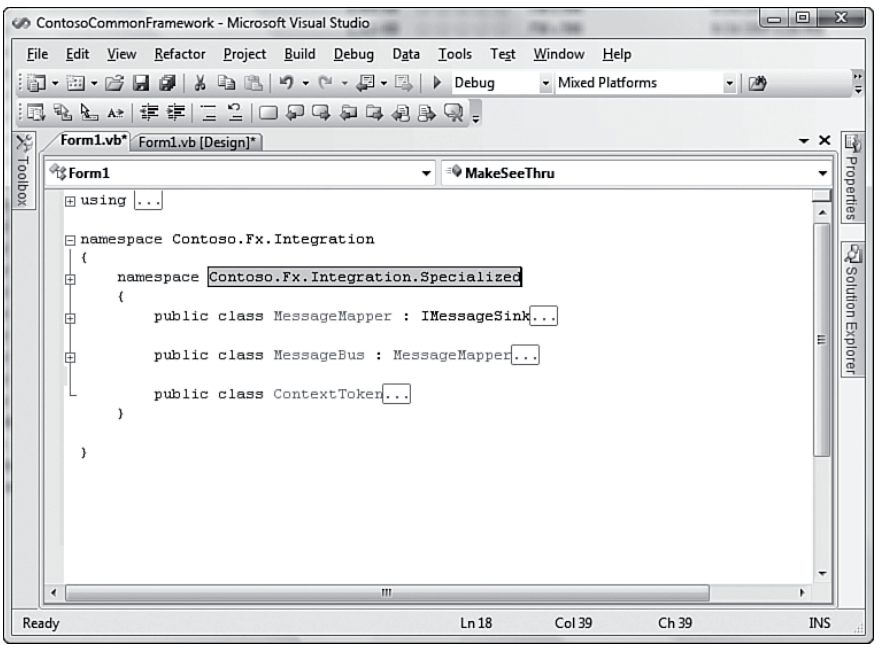
Używając otaczających fragmentów, można otoczyć kod zaznaczony w edytorze tekstu wybranym fragmentem. Na przykład programista może chcieć umieścić kilka deklaracji klas w jednej przestrzeni nazw. Dzięki otaczającym fragmentom wymaga to tylko dwóch operacji: wyróżnienia definicji klas i uruchomienia mechanizmu wstawiania. Tym razem zamiast wybierać opcję *Insert Snippet* z menu podręcznego, należy wybrać opcję *Surround With*. Wstawianie działa tak samo, jednak tym razem fragment kodu (tu jest to przestrzeń nazw) jest dodawany w odmienny sposób. Warto porównać kod przed i po wstawieniu tekstu (rysunki 8.18 i 8.19). Programista może umieścić definicje klas w nowej przestrzeni nazw zagnieżdżonej w innej przestrzeni za pomocą kilku kliknięć myszą.

Tworzenie własnych fragmentów kodu

Ponieważ fragmenty kodu są przechowywane w plikach XML, można łatwo utworzyć własne wersje. Kluczem do tego jest zrozumienie szablonu XML definiującego fragment kodu, a najlepiej zrobić to, analizując źródłowe dane XML kilku wbudowanych fragmentów dostępnych w IDE.

Rysunek 8.18. Przed wstawieniem otaczającego fragmentu kodu

Rysunek 8.19. Po wstawieniu otaczającego fragmentu kodu

Fragmenty kodu są przechowywane w plikach w specyficznych dla języka podkatalogach katalogu, w którym zainstalowane jest środowisko Visual Studio. Na przykład fragmenty kodu języka Visual Studio znajdują się domyślnie w podkatalogach katalogu *C:\Program Files\Microsoft Visual Studio 9.0\Vb\Snippets*. Choć pliki z fragmentami kodu mają format XML, ich rozszerzenie to *.Snippet*.

Format XML fragmentów kodu

Listing 8.1 przedstawia kod XML fragmentu kodu konstruktora języka C#.

Listing 8.1. Fragment kodu generujący konstruktor języka C#

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8" ?>

<CodeSnippets
xmlns="http://schemas.microsoft.com/VisualStudio/2005/CodeSnippet">

   <CodeSnippet Format="1.0.0">
      <Header>
         <Title>ctor</Title>
         <Shortcut>ctor</Shortcut>
         <Description>Code snippet for constructor</Description>
         <Author>Microsoft Corporation</Author>
         <SnippetTypes>
            <SnippetType>Expansion</SnippetType>
         </SnippetTypes>
      </Header>
      <Snippet>
         <Declarations>
            <Literal Editable="false">
               <ID>classname</ID>
               <ToolTip>Class name</ToolTip>
               <Function>ClassName()</Function>
               <Default>ClassNamePlaceholder</Default>
            </Literal>
         </Declarations>
         <Code Language="csharp"><![CDATA[public $classname$ ()
   {
      $end$
   }]]>
         </Code>
      </Snippet>
   </CodeSnippet>
</CodeSnippets>
```

Podstawowa struktura deklaracji powyższego fragmentu kodu jest opisana w tabeli 8.2. Bardziej wyczerpujący opis szablonów można znaleźć w systemie pomocy MSDN Visual Studio, w węźle *Integrated Development Environment for Visual Studio/Reference/XML Schema References/Code Snippets Schema Reference*.

Najważniejsze w pisaniu fragmentów kodu jest to, aby zrozumieć, jak działa zastępowanie literałów i zmiennych. Załóżmy, że programista chce utworzyć fragment kodu języka C# wyświetlający

Tabela 8.2. Opisy węzłów XML używanych w plikach z fragmentami kodu

Węzeł XML	Opis
`<CodeSnippets>`	Element nadrzędny dla wszystkich informacji o fragmentach kodu. Określona jest w nim przestrzeń nazw języka XML służąca do definiowania fragmentów kodu w Visual Studio 2008.
`<CodeSnippet>`	Główny element danego fragmentu kodu. Ten znacznik określa informacje o formacie fragmentu (w przypadku pierwszego wydania Visual Studio 2008 powinna to być wersja 1.0.0). Choć w jednym elemencie `<CodeSnippets>` można umieścić wiele elementów `CodeSnippet`, zwykle w każdym pliku znajduje się tylko jeden fragment kodu.
`<Header>`	Kontener na metadane opisujące dany fragment kodu.
`<Title>`	Tytuł fragmentu kodu.
`<Shortcut>`	Zwykle ta sama wartość, co w tytule. Tekst tego elementu pojawia się na liście rozwijanej z fragmentami kodu.
`<Description>`	Opis fragmentu kodu.
`<Author>`	Autor fragmentu kodu.
`<SnippetTypes>`	Element nadrzędny przechowujący elementy opisujące typ fragmentu kodu.
`<SnippetType>`	Typ fragmentu kodu: `Expansion`, `Refactoring` lub `Surrounds With`. Nie można tworzyć niestandardowych fragmentów. Ta właściwość informuje Visual Studio o tym, w którym miejscu okna edytora należy wstawić dany fragment kodu. Fragmenty typu `Expansion` są wstawiane tam, gdzie znajduje się kursor. Fragmenty `Surrounds With` środowisko wstawia przed i po kodzie określonym przez bieżącą pozycję kursora lub zaznaczenia.
`<Snippet>`	Główny element zawierający kod fragmentu.
`<Declarations>`	Główny element literałów i obiektów używanych przez fragment kodu.
`<Literal>`	Łańcuch znaków, którego wartość można określić w procesie dodawania fragmentu kodu. Atrybut `Editable` tego znacznika określa, czy literał jest statyczny, czy też można go modyfikować. Fragment kodu `ctor` nie zawiera literałów, które można zmieniać. Warto porównać go z fragmentem służącym do ustawiania przezroczystości, który w czasie wstawiania umożliwia ustawienie nazwy formularza.
`<ID>`	Niepowtarzalny identyfikator literału.
`<ToolTip>`	Podpowiedź wyświetlana w momencie umieszczenia kursora nad literałem.
`<Function>`	Nazwa funkcji (opis w tabeli 8.3) wywoływanej w momencie, kiedy literał stanie się aktywny. Funkcji można używać tylko we fragmentach kodu języka C#.
`<Default>`	Domyślny literał wstawiany w edytorze.
`<Code>`	Element zawierający wstawiany kod.

prosty komentarz. Ten komentarz ma informować, że klasa została oceniona i zaakceptowana w procesie analizy kodu. Inaczej mówiąc, fragment ma umożliwiać dodawanie komentarzy podobnych do poniższego:

```
// Analiza kodu ContextToken.
//     Recenzent: Lars Powers

//     Data: 1/1/2006
//     Stan: Zatwierdzono
```

W tym fragmencie kodu cztery literały należy traktować jako zmienne. Mogą się one zmieniać za każdym razem, kiedy programista użyje tego fragmentu kodu. Są to: nazwa klasy, imię i nazwisko recenzenta, data oraz informacje o stanie. Można zadeklarować te elementy w sekcji `Declarations`:

```
<Declarations>
    <Literal Editable="False">
        <ID>classname</ID>
        <ToolTip>Nazwa sprawdzanej klasy/typu</ToolTip>
        <Function>ClassName()</Function>
        <Default>TuNazwaKlasy</Default>
    </Literal>
    <Literal Editable="True">
        <ID>reviewer</ID>
        <ToolTip>Imie i nazwisko recenzenta</ToolTip>
        <Default>ImieINazwiskoRecenzenta</Default>
    </Literal>
    <Literal Editable="True">
        <ID>currdate</ID>
        <ToolTip>Data sprawdzania</ToolTip>
        <Default>DataSprawadzania</Default>
    </Literal>
    <Literal Editable="True">
        <ID>approval</ID>
        <ToolTip>Zamien na "Zatwierdzono" lub "Odrzucono"</ToolTip>
        <Default>Zatwierdzono</Default>
    </Literal>
</Declarations>
```

Warto zwrócić uwagę, że powyższy kod wywołuje funkcję, która określa nazwę klasy we fragmencie kodu. Takie funkcje są dostępne jedynie w języku C# (a ich podzbiór — także w J#). Ich dokumentacja znajduje się w tabeli 8.3. W przypadku pozostałych literałów to programista musi podać w odpowiednich miejscach poprawne wartości.

Należy także udostępnić pewne podstawowe informacje nagłówkowe:

```
<Header>
    <Title>recenzja</Title>
    <Shortcut>recenzja</Shortcut>
    <Description>Komentarze dotyczace recenzji kodu</Description>
    <Author>L. Powers</Author>
    <SnippetTypes>
        <SnippetType>Expansion</SnippetType>
    </SnippetTypes>
</Header>
<Snippet>
```

Tabela 8.3. Funkcje dostępne we fragmentach kodu

Funkcja	Opis
`GenerateSwitchCases(`*`literalwyliczenia`*`)`	Tworzy składnię instrukcji `switch` obejmującą instrukcje `case` dla wszystkich wartości zdefiniowanych w wyliczeniu *`literalwyliczenia`* (C# i J#).
`ClassName()`	Wstawia nazwę klasy zawierającej dany fragment kodu (C# i J#).
`SimpleTypeName(`*`nazwatypu`*`)`	Pobiera nazwę typu określonego za pomocą literału *`nazwatypu`* i zwraca najkrótszą możliwą nazwę, uwzględniając instrukcje `using` obowiązujące w bieżącym bloku kodu. Na przykład wywołanie `SimpleTypeName ↪(System.Exception)` zwróci `Exception`, jeśli w pliku znajduje się instrukcja `using System` (C#).
`CallBase(`*`parametr`*`)`	Przydatna przy tworzeniu szkieletów składowych, które używają typu bazowego lub zwracają go. Jeśli jako parametr podana jest wartość `get`, `set` lub `method`, wywołany zostanie dany akcesor lub metoda klasy bazowej (C#).

Teraz fragment kodu jest składniowo kompletny. Choć powyższy fragment dodaje komentarze, taki sam proces prowadzi do tworzenia fragmentów generujących kod, które mają taką samą strukturę. Jeśli programista chciałby napisać otaczający fragment kodu, powinien zmienić wartość elementu `<SnippetType>` na `Surrounds With`.

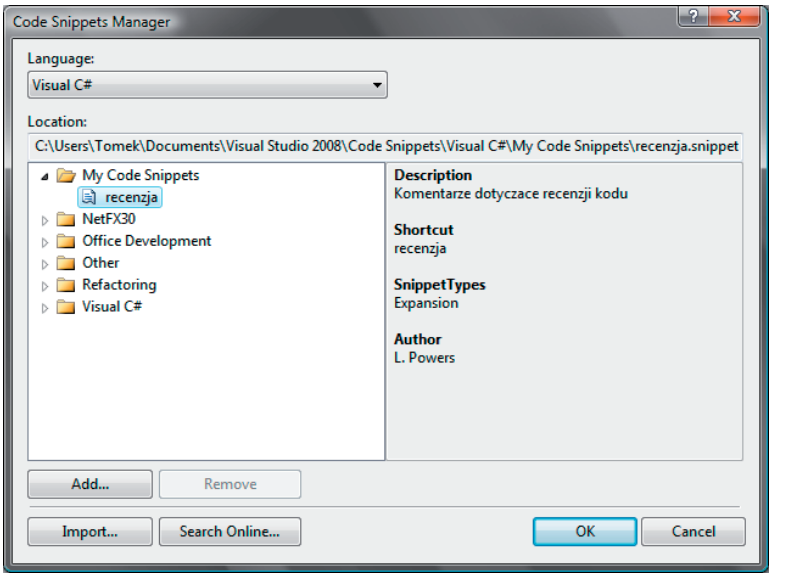
Teraz trzeba poinformować o nowym fragmencie środowisko Visual Studio.

Dodawanie fragmentów kodu do środowiska Visual Studio

Można użyć edytora XML środowiska Visual Studio w celu utworzenia dokumentu XML i zapisania go w katalogu. Dużą zaletą takiego podejścia jest możliwość wykorzystania mechanizmu IntelliSense wraz z szablonem XML fragmentów kodu. Pomaga to wpisywać nazwy elementów i określać relacje między nimi. Instalator środowiska Visual Studio tworzy domyślny katalog przeznaczony na niestandardowe fragmenty kodu. Znajduje się on w katalogu *Moje dokumenty*: *\Moje dokumenty\Visual Studio 2008\Code Snippets\VC#\My Code Snippets*. Visual Studio automatycznie udostępnia fragmenty kodu opisane w szablonach XML umieszczonych w tym katalogu.

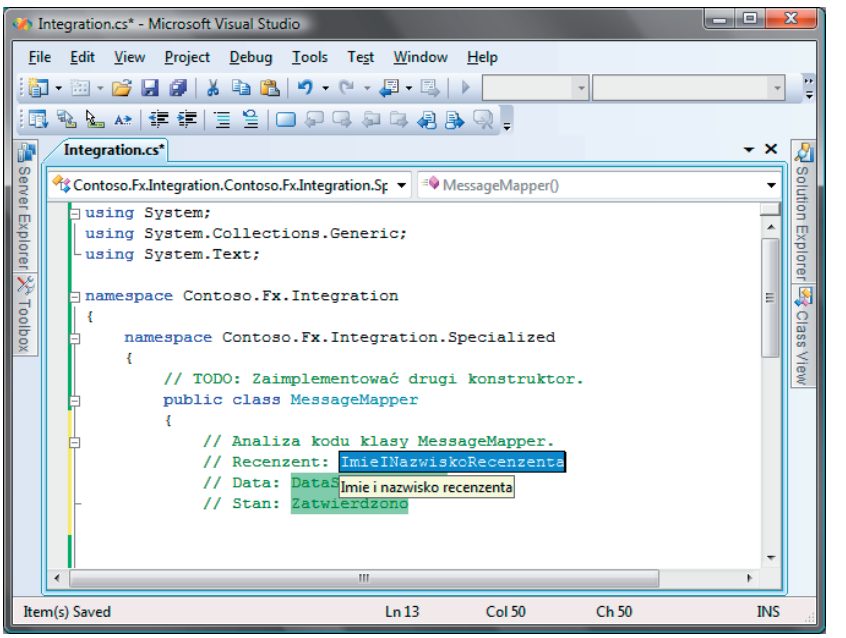
Okno dialogowe *Code Snippets Manager* to główne narzędzie do przeglądania dostępnych fragmentów kodu, dodawania nowych i usuwania istniejących (rysunek 8.20). Jak widać na rysunku, fragment kodu dodający informacje o recenzjach jest widoczny w katalogu *My Code Snippets*.

Można także dodać inne okna oprócz tych standardowych. W tym celu należy kliknąć przycisk *Add*, co pozwala dodać nowe katalogi, w których Visual Studio będzie szukać wyświetlanych fragmentów kodu.

Rysunek 8.20. Okno Code Snippets Manager

Rysunek 8.21 przedstawia wynik dodania nowego fragmentu kodu.

Rysunek 8.21. Wynik dodania nowego fragmentu kodu

Wskazówka

Fragmenty kodu można przeglądać i udostępniać także przez sieć (informacje o społeczności internetowej znajdują się w rozdziale 7., „Społeczność .NET: wykorzystanie i tworzenie współdzielonego kodu"). Doskonałym sposobem na lepsze zrozumienie struktury i działania fragmentów kodu jest zapoznanie się z plikami fragmentów dostępnych w Visual Studio, a także plikami utworzonymi przez społeczność programistów.

Fragmenty kodu w oknie narzędzi

Choć ta możliwość technicznie nie jest częścią oficjalnej technologii obsługi fragmentów kodu środowiska Visual Studio, można dodawać takie fragmenty także do okna narzędzi. Najpierw należy zaznaczyć tekst w edytorze, a potem upuścić go w oknie narzędzi. Następnie można wykorzystać dany fragment w dowolnym momencie, przeciągając go z okna narzędzi na otwarte okno edytora.

Dopasowywanie nawiasów

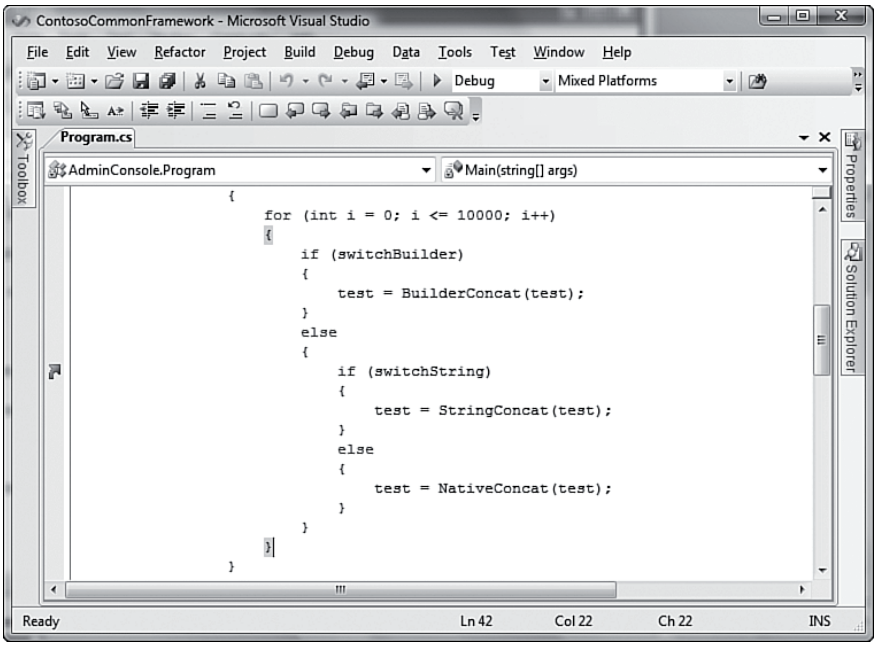
W językach programowania stosowane są nawiasy, nawiasy klamrowe, nawiasy ostre i inne ograniczniki, które obejmują argumenty funkcji, wyznaczają kolejność wykonywania funkcji matematycznych czy zawierają kod ciała funkcji. Wykrycie braku pasującego ogranicznika (czyli sytuacja, w której w kodzie jest więcej otwierających nawiasów niż zamykających) może być trudne, zwłaszcza w przypadku kodu z wieloma poziomami zagnieżdżenia.

Dopasowywanie nawiasów dotyczy graficznych wskazówek, za pomocą których edytor kodu informuje programistę o pasujących ogranicznikach. Gdy programista pisze kod w edytorze, za każdym razem, kiedy doda zamykający ogranicznik, środowisko na krótko wyróżnia oba nawiasy. Na rysunku 8.22 mechanizm dopasowywania nawiasów pomaga określić pasujące do siebie ograniczniki wewnętrznej pętli `for`.

Wskazówka

Można także uruchomić dopasowywanie nawiasów, umieszczając kursor bezpośrednio po lewej stronie otwierającego ogranicznika lub po prawej stronie zamykającego. Jeśli programista przegląda procedurę pełną nawiasów i nawiasów klamrowych, może szybko wykryć pasujące pary, umieszczając kursor obok różnych ograniczników.

Rysunek 8.22. Dopasowywanie nawiasów

Choć ta właściwość nazywana jest dopasowywaniem nawiasów, obsługuje różne rodzaje ograniczników:

- Nawiasy — `()`.
- Nawiasy kwadratowe i ostre — `[]`, `<>`.
- Cudzysłowy — `""`.
- Nawiasy klamrowe — `{}`.

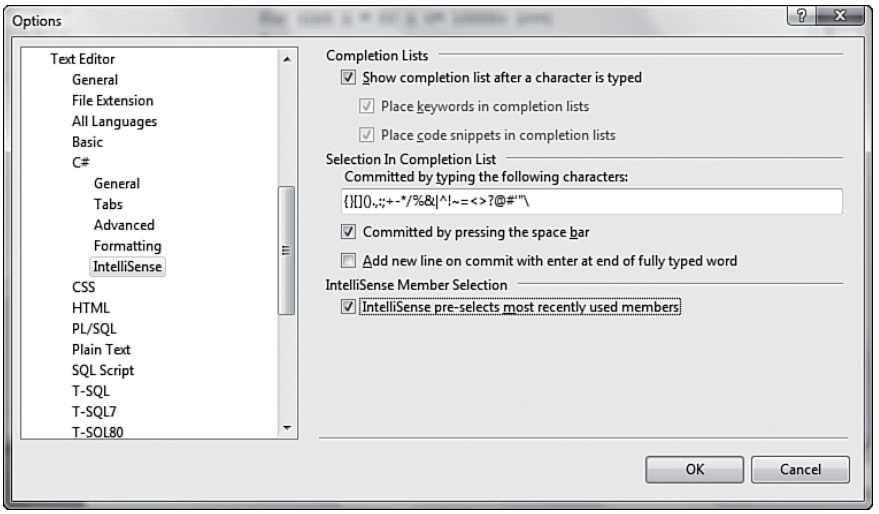
W języku C# dopasowywanie nawiasów obsługuje także następujące pary słów kluczowych (służą one do ograniczania bloków kodu za pomocą słów kluczowych):

- `#region`, `#endregion`.
- `#if`, `#else`, `#endif`.
- `case`, `break`.
- `default`, `break`.
- `for`, `break`, `continue`.
- `if`, `else`.
- `while`, `break`, `continue`.

Dostosowywanie mechanizmu IntelliSense do własnych potrzeb

Niektóre właściwości IntelliSense można dostosować do własnych potrzeb za pomocą okna dialogowego *Options* środowiska Visual Studio. Te modyfikacje dotyczą poszczególnych języków. Po otwarciu okna dialogowego *Options* (z menu *Tools*) i przejściu do węzła *Text Editor* widoczne są opcje mechanizmu IntelliSense w mylący sposób rozproszone między strony *General* i *IntelliSense*.

Rysunek 8.23 przedstawia stronę *IntelliSense* okna dialogowego *Options* z opcjami dla języka C#.

Rysunek 8.23. Opcje mechanizmu IntelliSense

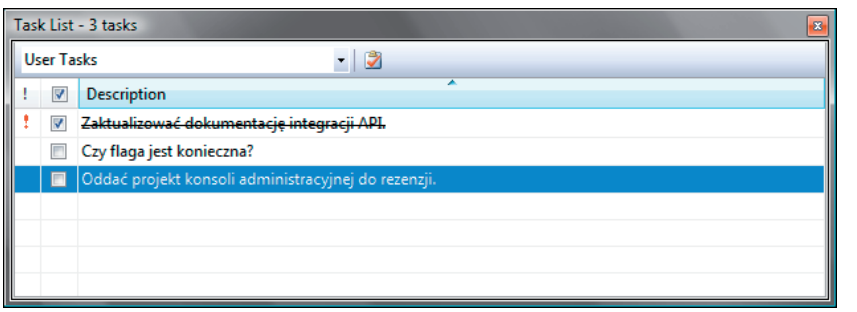
Sekcja *Completion Lists* w tym oknie dotyczy wszelkich właściwości mechanizmu IntelliSense, które obsługują automatyczne uzupełnianie kodu (na przykład wybierania składowych i listy do uzupełniania słów). W tabeli 8.4 opisane są opcje dostępne w tym oknie dialogowym.

Okno Task List

Lista w oknie *Task List* to zintegrowana lista zadań do wykonania. Obejmuje ona wszystkie elementy, które z jakiegoś powodu wymagają uwagi lub kontroli. Okno *Task List* wyświetla tę listę i pozwala wchodzić z nią w interakcje. Aby wyświetlić to okno, należy otworzyć menu *View* i wybrać opcję *Task List*. Rysunek 8.24 przedstawia okno *Task List* wyświetlające kilka zadań. Te zadania mogą należeć do jednej z trzech kategorii: zadania związane z komentarzami, zadania związane ze skrótami i zadania użytkownika. Jednocześnie można wyświetlać zadania z tylko jednej kategorii.

Tabela 8.4. Opcje mechanizmu IntelliSense

Opcja	Działanie
Show Completion List After a Character Is Typed	Zaznaczenie tego pola powoduje, że funkcja uzupełniania słów jest automatycznie uruchamiana po wpisaniu znaku w oknie edytora.
Place Keywords in Completion Lists	Jeśli to pole jest zaznaczone, na liście uzupełniania widoczne będą słowa kluczowe danego języka. Na przykład w języku C# na tej liście znajdą się słowa kluczowe `class` czy `string`.
Place Code Snippets in Completion Lists	Zaznaczenie tego pola powoduje dodanie aliasów fragmentów kodu do wyświetlanych list uzupełniania.
Committed by Typing the Following Characters	To pole zawiera znaki, które powodują uzupełnienie tekstu przez mechanizm IntelliSense. Inaczej mówiąc, wpisanie dowolnego ze znaków z tego pola tekstowego w czasie, kiedy widoczna jest lista uzupełniania, powoduje wstawienie bieżącego wyboru w oknie edytora.
Committed by Pressing the Space Bar	Jeśli to pole jest zaznaczone, wciśnięcie spacji powoduje wstawienie bieżącego wyboru.
Add New Line on Commit with Enter at End of Fully Typed Word	Zaznaczenie tego pola powoduje przesunięcie kursora do następnego wiersza po wpisaniu całego słowa w polu listy IntelliSense. Jest to przydatne wtedy, jeśli po danych słowach kluczowych zwykle nie występuje w wierszu dalszy kod.
IntelliSense Pre-selects Most Recently Used Members	Jeśli to pole jest zaznaczone, IntelliSense będzie przechowywać listę najczęściej używanych składowych poszczególnych typów i korzystać z niej. Ta lista służy do wybierania domyślnych składowych na liście uzupełniania.

Rysunek 8.24. Okno Task List

Lista rozwijana widoczna u góry okna *Task List* pozwala określić kategorię wyświetlanych zadań. Każda kategoria wiąże się z nieco innymi kolumnami, choć kolumny *Priority* i *Description* są widoczne w każdym przypadku. Na przykład zadania użytkownika i związane ze skrótami udostępniają pole wyboru, które służy do zaznaczania zakończonych zadań, a zadaniom związanym ze skrótami i komentarzami towarzyszą nazwa pliku i numer wiersza.

Można posortować zadania według dowolnej kolumny listy. Kliknięcie prawym przyciskiem myszy nagłówka kolumny powoduje wyświetlenie menu podręcznego umożliwiającego zmianę sposobu sortowania, a także wybór wyświetlanych kolumn z listy wszystkich obsługiwanych.

Zadania związane z komentarzami

Zadania związane z komentarzami są tworzone w kodzie źródłowym. Umieszczenie komentarza ze specjalnym literałem (znacznikiem) powoduje dodanie go przez Visual Studio do listy zadań związanych z komentarzami. W Visual Studio dostępne są trzy takie znaczniki: `HACK`, `TODO` i `UNDONE`. Aby wyświetlić je w oknie zadań, należy zaznaczyć opcję *Comments* na liście rozwijanej w górnej części listy zadań.

Na przykład poniższy kod języka C# powoduje dodanie do listy czterech różnych zadań związanych z komentarzami:

```
namespace Contoso.Fx.Integration.Specialized
{
   //TODO: Zaimplementować drugi konstruktor
   public class MessageMapper : IMessageSink
   {
      public MessageMapper()
      {
      }
   }

   //TODO: Sprawdzić implementację interfejsu IMap
   public class MessageBus : MessageMapper
   {
      public MessageBus()
      {
         //UNDONE: Konstruktor MessageBus
      }
   }

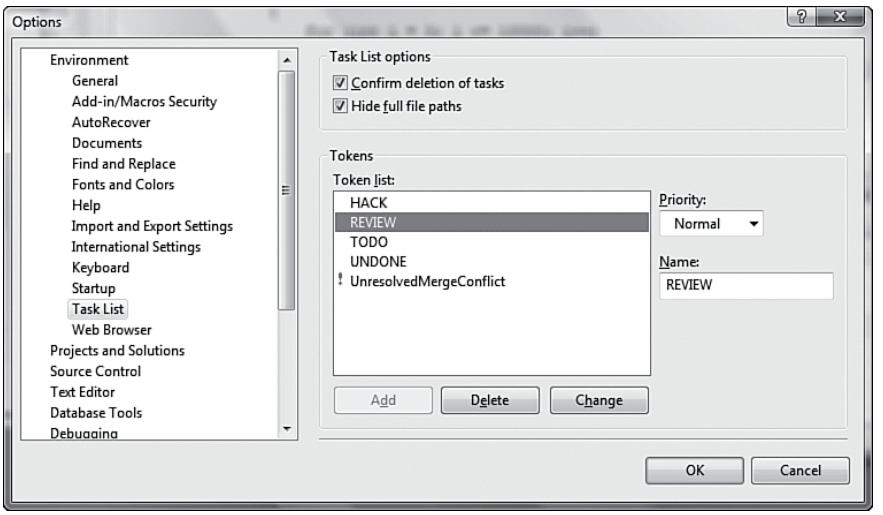
   //HACK: Napisać od nowa TokenStruct
   public class ContextToken
   {
      public ContextToken()
      {
      }
      public ContextToken(string guid)
      {
      }
   }
}
```

Dwukrotne kliknięcie zadania związanego z komentarzem pozwala przejść bezpośrednio do wiersza danego komentarza w oknie edytora.

Niestandardowe znaczniki w komentarzach

W razie potrzeby można dodać własny zestaw znaczników rozpoznawanych jako zadania związane z komentarzami. W oknie dialogowym *Tools/Options* należy otworzyć stronę *Task List* znajdującą się w węźle *Environment*. W tym miejscu można dodawać, modyfikować i usuwać znaczniki komentarzy obsługiwane na liście zadań.

Na rysunku 8.25 widoczny jest znacznik `REVIEW` dodany do standardowej listy. Warto zauważyć, że można także ustawić priorytety dla tych znaczników lub doprecyzować sposób ich wyświetlania, używając pól wyboru na stronie *Task List* okna *Options*. Te pola pozwalają określić, czy usuwanie zadań wymaga potwierdzenia, czy nie, a także czy na liście wyświetlane są same nazwy plików, czy pełne ścieżki.

Rysunek 8.25. Dodawanie niestandardowego znacznika zadań związanych z komentarzami

Zadania związane ze skrótami

Zadania związane ze skrótami to odnośniki do wierszy kodu. Te odnośniki można dodać za pomocą menu *Bookmarks*. W tym celu należy umieścić kursor w odpowiednim wierszu i wybrać opcję *Edit/Bookmarks/Add Task List Shortcut*. Zawartość tego wiersza kodu będzie widoczna jako opis zadania.

Dwukrotne kliknięcie zadania powoduje bezpośrednie przejście do odpowiedniego wiersza edytora kodu.

Zadania użytkownika

Zadania użytkownika są wpisywane bezpośrednio w oknie zadań. Obok listy rozwijanej z kategoriami zadań okna *Task List* widoczny jest przycisk *Create User Task* (rysunek 8.24). Ten przycisk pozwala dodać nowy wpis do listy. Następnie można bezpośrednio wpisać tekst w kolumnie opisu w celu określenia tytułu zadania.

W przeciwieństwie do zadań związanych ze skrótami i komentarzami zadania użytkownika nie prowadzą do specyficznych wierszy kodu.

Uwaga

Model automatyzacji środowiska Visual Studio umożliwia pełną kontrolę nad listą zadań. Używając dostępnych obiektów automatyzacji, takich jak `TaskList` czy `TaskListEvents`, można na przykład programowo dodawać i usuwać zadania z listy, reagować na dodanie, modyfikację, a nawet wybór zadania, czy kontrolować powiązania między zadaniem a edytorem.

Podsumowanie

Visual Studio 2008 udostępnia niezwykłą liczbę funkcji zwiększających produktywność programistów. Ten rozdział opisuje wiele aspektów technologii IntelliSense: od uzupełniania instrukcji, po nową technologię wstawiania fragmentów kodu. Pokazaliśmy także, jak korzystać z różnych elementów IntelliSense w celu szybszego pisania kodu oraz poprawy jego jakości.

Opisaliśmy tu techniki nawigowania po skomplikowanych i zagmatwanych plikach z kodem oraz przeglądania ich.

Przedstawiliśmy także fragmenty kodu oraz opisaliśmy różne ich typy oraz zastosowania.

Na zakończenie pokazaliśmy, jak używać okna *Task List*, aby wykorzystać wszystkie jego możliwości, a także jak organizować i śledzić różne zadania do wykonania obecne w każdym projekcie programistycznym.

Z punktu widzenia produktywności Visual Studio 2008 to coś więcej niż suma jego części. Dzięki synergii między poszczególnymi elementami środowiska każda z właściwości znosi bariery i łagodzi bolączki programistów niezależnie od ich wcześniejszych doświadczeń, poziomu biegłości czy preferowanego języka.